

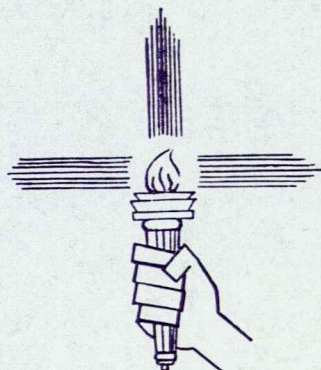

1

ATEITIS

ALP 1286
Nr. 1-10

1957, SAUSIS, Nr. 1

ATEITIS

eina nuo 1911

KATALIKIŠKOJO JAUNIMO ŽURNALAS

1957 METAI

Nr. 1

SAUSIS - JANUARY

VYR. REDAKTORIUS — Kun. J. Petrėnas

REDAKCIJOS KOLEKTYVAS — Danutė Aleksandravičiūtė, Juozas Baužys, Dalia Karaliūtė, Kęstutis Kešlys, Enata Skrupskelytė, Antanas Sužiedėlis.

Visą spausdinamą medžiagą redakcija taisy savo nuožiūra. Nepanaudoti rašiniai saugomi ir grąžinami autoriui prašant.

ADMINISTRATORIUS — Kun. V. Dabušis

Redakcijos ir administracijos adresas:

**ATEITIS, 916 WILLOUGHBY AVENUE,
BROOKLYN 21, N. Y., U. S. A.**

Prenumerata metams \$5.00 pagal U. S. dol. kursą.

Garbės prenumerata metams \$10.00. Atskiromis kainomis 50c.

LITHUANIAN CATHOLIC YOUTH MAGAZINE

Published monthly, except July and August,
by the Lithuanian Catholic Youth Association

"A t e i t i s"

916 Willoughby Ave., Brooklyn 21, N. Y.
Tel. GLENmore 5-7281

Subscription \$5.00 per year. Single copy 50c.

Entered as second-class matter at the post
office at Brooklyn, New York, March 31, 1950
under the Act of March 3, 1897.

TURINYS

Kelionę pradėdant	1
J. Kidykas, S. J. — Kok'ė mes esame?	2
K. Dainytė — Kelionė, Valandėlė (eil.)	4
Danguolė Sadūnaitė — Eilėraščiai	5
Azorin — Don Rodrigas kalba (vertė P. Gaučys)	6
S. J. Turgenevas — Pokylis danguje (vert.)	9
Alfa Sušinskas — Lietuviškasis atžalynas svetimoje žemėje	9
Aloyzas Baronas — Žodis jaunam kūrėjui	10
Gediminas Naujokaitis — Anykščių šilelio gamta	11
Dalia Prikockytė — Viešpaties žingsniai (eil.)	12
Dalia Noreikaitė — Klajūnas (eil.)	12
SAS darbai ir planai (Pasikalbėjimas su Alg. Gečiausku) ..	13
Filmų klubai, džazas ir jaunimas	14
Paul Claudel — Ta pati ugnis (eil.—vert.)	15

S P O R T A S

P. Ganvytas — Tylieji olimpiniai žaidimai; Melbournas, 1956	16
--	----

PASTABOS, PASTABĖLĖS	17
----------------------------	----

D A R B A I I R Ž M O N Ė S

J. Ptr. — Kun. J. Borevičius, S. J., 50 m. sukaktis	18
Pax Romani posėdžiavo Ottawoje	19

A T S K L E I S T A K N Y G A

J. Baužys — Br. Zumerio "Gyvenimo keliu"	19
D. K. — Premiūtieji Aštuoni Lapai (B. Pukelevičiūtės "Aštuoni lapai")	20
D. — Karjeristai vėl pasirodė (J. Grušo "Karjeristai")	20

PLAČIAME PASAULYJE	21
--------------------------	----

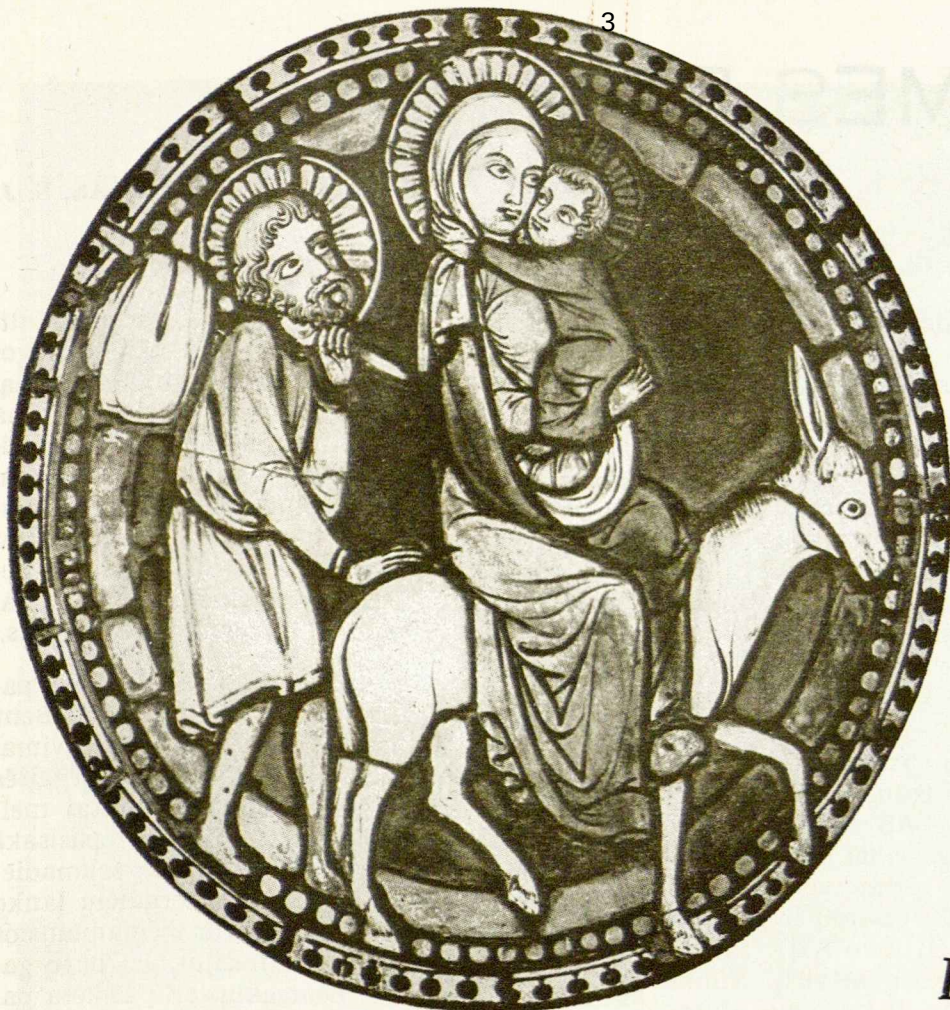
KREIVOS ŠYPSENOS	24
------------------------	----

SACHMATAI	virš. III
-----------------	-----------

Viršelio 1 psl. — žiema. Nuotr. Vyt. Augustino.

Viršelio vinjetė — dail. T. Valiaus

5 psl. iliustracija — Danutės Veželiūnaitės

KELIONĖ PRADEDANT

NAUJŲJŲ METŲ sutikimo salėse neseniai spaudėme vieni kitiems rankas, linkėjome laimės, džiaugsmo, amžiais tveriančių, saulėtų dienų. Tačiau, tuos žodžius tardami, ir patys jutome, kaip šiurpulingai greitai skrieja laikrodžių rodyklės, užgęsta puotos žvakės, išnyksta erdvėje ir brangiausio šampano burbulėliai... Gyvenimo ekspresas lekia tolyn ir nusineša su savim viską. „Mūsų gyvenimas teka kiekvieną momentą vis tolyn, ir mes negalime du kartu išgyventi to paties akimirkšnio... Mums praeina visa: mūsų nuotaikos ir išpūdžiai, mūsų mintys ir mūsų pasiryžimai, mūsų meilė ir mūsų džiaugsmas, galon pati mūsų būtis“ (dr. A. Maceina).

Šią gyvenimo slinktį, kasdien vykstančią kelionę į liturginę simboliką gražiai įaudė Bažnyčia, prieš Naujus Metus prisimindama Šventosios Šeimos bėgimą Egiptan, kuri dailininkai dažnai trokšta perkelti ir į meno pasaulį. Mūsų gyvenimas yra kasdien besikartojantis bėgimas, kelionė, slinktis, praeinamumas. „Mes būname praeidami. Mūsų gyvenimas yra nuolatinis atsiveikinimo mostas“ (dr. A. Maceina).

BĖGIMAS krikščioniškojo pasaulėžiū-

roj nėra vien aklas artėjimas į nežinią. Apaštalas Povilas, nusižiūrėjęs į antikinio pasaulio sportininkus bėgikus, Korinto krikščionims priminė: „Ar jūs nežinote, kad tie, kurie bėga lenktynėse, visi, tiesa, bėga, bet tik vienas tegauna laimikį“ (1 Kor. 9, 24). Šią mintį plėsdamas, ap. Povilas Korintiečiams išryškina, kad krikščioniškasis bėgimas skirtas laimėti ne pragaištantį, greitai trupantį vainiką, dėl kurio taip narsiai grumdavosi stadijonuose graikai ir romėnai, bet amžiais tveriantį — „Aš taip bėgu, ne kaip į nežinias, taip kaujuos, ne kaip orą plakdamas“ (1 Kor. 9, 26).

Krikščioniškoji gyvenimo kelionė, kad ir gaubiamą kraupaus praeinamumo ir išnykimo, nors ir vadindama mūsų dienas „keleivystės metu“ (1 Petr. 1, 17), neatsitrenkia į gyvenimo beprasmybės ir pesimistinio galvojimo ženklus. Ji tik giliau išryškina didžią ir visų išgyvenamą tiesą: „Praeinančios ir laikinės mūsų būsenos nenormalumas parodo, kad mūsų egzistencija yra atvira kitai būsenai, kuri nepraeina, nesibaigia ir kurioje buvimas yra visas kartu. Šitokią būseną mes vadiname amžinybe“ (A. Maceina, Jobo drama, 149).

KOKIE MES ESAME?

J. KIDYKAS, S. J.

“Ateitininkai nepamaldūs. Jie bijo bažnyčios. Neina sakramentų. Nepriklauso parapijoms. Jie nori nuo mūsų skirtis. Išivaizduoja tik jie esą kultūringi ir viską supranta. Ateitininkai davatkos. Jiems tik bažnyčia rūpi. Juos verčia melstis...” Tokių ir panašių, viena kitai priešingų, nuomonių teko girdėti apie ateitininkiją. Ar tos nuomonės teisingos, kiek jos teisingos, — nebuvo man žinoma, kai buvau pakviestas būti SAS dvasios vadu. Per ilgus metus neturėjau artimesnių reikalų su mūsų studijuojančiu jaunimu, tai nebuvo man žinomos nė jų problemos. O žinoti reikia, jei dvasios vadas nori jaunimui būti naudingas.

Nesant geresnių progų susipažinti, pernykusių metų gavėnioje buvo išsiuntinėta trylikos klausimų anketa visiems SAS nariams. Buvo prašyta į klausimus atsakyti labai nuoširdžiai ir atvirai, arba, to negalint, geriau visai neatsakyti. Atsiliepė 54 nariai: 20 vaikinių ir 32 mergaitės (du pamiršo pažymėti savo lytį). Tai sudaro, jei neklystu, gerą narių ketvirtį. Sunku man spręsti, ar neatsakiusieji negalėjo atvirai pasisakyti, ar tik “užmiršo” ar “neprisirengė”. Bet, manau, atsiliepė pats judriausias mūsų Sąjungos elementas.

Kaip dvasios vadui, man ypač rūpėjo žinot, kokie yra Sąjungos narių religiniai nusiteikimai. Atsakymai ir pasisakymai duoda šitokią, nors apytikrą, dvasinį Sąjungos vaizdą.

Pirmiausia krenta į akis didelis mūsų narių nuošimtis, atėjęs iš neateitininkų šeimų. Net 12 vaikinių ir 24 mergaičių tėveliai ne ateitininkai! Vėliau, iš asmeniškų pasikalbėjimų, teko patirti, jog daugelis jų yra mūsų liberališkųjų šeimų vaikai. Į SAS jie įsijungė jieškodami savo dvasiai to, ko jie negavo nei savo šeimose, nei bespalvėse studentų organizacijose. Tai labai džiugus reiškinys. Bet, kita vertus, reiktų patyrinėti, kodėl žymiai mažiau narių beateina iš mūsų sendraugių šeimų.

Kitas reikšmingas faktas yra šis: iš 20 atsiliepusių vaikinių tik 5 lanko katalikiškas aukštąsias mokyklas, o iš 32 mergaičių net 23! Argi tėveliai manytų, jog mergaitės yra reikalingesnės religinio auklėjimo už berniukus? Vargiai.

Ar tai nebus todėl, kad vaikinai daugumoje studijuoja technikos mokslus, mediciną, chemiją, o tokius fakultetus turinčių katalikiškų mokyklų yra žymiai mažiau, ir į todėl į jas daug sunkiau patekti. Tuo tarpu mergaitėms kone visos kat. kolegijos gali suteikti reikalingus kursus.

Šitokia proporcija katalikiškas ir nekatalikiškas aukštąsias mokyklas lankančių draugovių narių žymiai apsunkina religinį auklėjimą. Kai katalikiškose mokyklose studentai išeina gan platų dogmatikos ir krikščioniškos filosofijos kursą, tai nekatalikiškosiose nieko negauna. Todėl vieniems draugovių nariams mūsų religinės paskaitos gali būti nuobodus kartojimas jau mokykloje išeitų dalykų, o kitiems veik visai nežinoma. Mūsų dabartinė religinė programa į tai neatsižvelgia, ir čia yra jos nemažas trūkumas.

Anketos daviniai leidžia pasidžiaugti pagrindinai sveiku narių dvasios gyvenimu. Bent minimaliniai religinio gyvenimo reikalavimai yra pildomi. Tik du vaikinai ir dvi mergaitės prisipažino, jog tik nereguliariai ir retai meldžiasi. Visi kiti meldžiasi kasdien. Visi pasisakė reguliariai lanką bažnyčią kiekvieną sekmadienį. Pusė vaikinių ir virš pusės mergaičių lanko ir įvairias kitas pamaldas, kurių mėgiamiausios yra gegužinės pamaldos ir misijos. Jei būtų galima prileisti, kad ir neatsakiusieji į anketą panašiai tvarko savo dvasios reikalus, tai reikštų, kad ateitininkai nors minimumą katalikiškųjų pareigų atlieka gan gerai.

Kiti trys klausimai siekė patirti, ar daug yra Sąjungos narių, nesitenkinančių tuo minimumu, o siekiančių labiau puoselėti savo dvasios gyvenimą. Klausta, ar moka ir ar kalba rožončių, kaip dažnai jį kalba; kaip dažnai eina išpažinties bei komunijos; ar skaito religinio turinio knygas ir kiek jų perskaito per metus. Niekad nekalbančių rožančiaus atsirado dvi mergaitės. Abiem jom ta malda yra nuobodi, nepatinka. Kasdien kalbančių yra 12 mergaičių, vaikinių nė vieno, o kas savaitę — 12 mergaičių ir trys vaikinai. Kiti kalba rečiau ir nereguliariai.

Reguliariai naudojasi sakramentais 11 vaikinių ir 26 mergaitės. Atsimenant, kad iš 20 vaikinių tik 5 lanko katalikiškas mokyklas, toks reguliarumo nuošimtis yra gana aukštas, palyginus su žymiai didesniu katalikiškas mokyklas lankančiomis mergaitėmis, kurios nors kartą per mėnesį privalo eiti išpažinties ir komunijos. Nors kartą per mėnesį eina komunijos 5 vaikinai ir 13 mergaičių. Dar dažniau eina 4 vaikinai ir 11 mergaičių. (Paskutinėje vasaros stovykloje apie trys ketvirtadaliai dalyvių ėjo komunijos kasdien). Įvairiose mūsų diskusijose studentai ir studentės pasisakė, jog mūsų sakramentinis gyvenimas nėra pakankamas, kad jį

Adomas Galdikas

Žiema

reikia pagyvinti ir prašė dvasios vadus kreipti į tai dėmesį šiais mokslo metais.

Knygų skaitymas rodo, kiek kam rūpi dvasios kultūra. Mūsų mergaitės tuo atžvilgiu, atrodo, žymiai geriau stovi už vaikus. Tik šešios prisipažino neskaitančios religinio turinio knygų bei žurnalų, bet kitos perskaito nuo dviejų iki 12, o kai kurios net virš 20. Vaikinių tik 11 perskaito vieną kitą knygą. Neskaitantieji sako si neturį laiko, arba knygos esančios neįdomios, nuobodžios, sentimentalios. Vienas-kitas prisipažino neskaitęs iš apsilaidimo. Būčiau linkęs šiek tiek pateisinti mažai skaitančius ar net ir neskaitančius. Juk mūsų religinė literatūra šiuo metu yra tikrai skurdi ir labai ribota. Anglų kalba religinė literatūra jiems nepažįstama. Jei mūsų rašytojai nesugebės patiekti mokslus einančiam jaunimui tinkamos religinės literatūros, būtinai teks jam rekomenduoti angliškąją.

Visai neteisingas priekaištas, kad ateitininkai vengia priklausyti parapijoms. Tikrai du iš 54 pasisakė nepriklausą parapijai. Visi kiti yra įsirašę.

Pagaliau anketa rodo, jog religinis studentų at-kų gyvenimas nėra tik tuščias ir paviršutiniškas formalumas. Beveik visi pasisakė, jog savo religinėje praktikoje jie randa ir paguodos, ir stiprybės. Vienas daugiau, kitas mažiau. Tik pora pažymėjo "labai retai" ir "niekada".

Anketos keliu siekta patirti ir tai, kiek studentai ateitininkai supranta pačius esminius tikėjimo dalykus. Tuo tikslu klausta: kuri mūsų tikėjimo tiesa atrodo pati brangiausia, dėl kurios yra verta gyventi, kovoti ir net mirti; kas mūsų tikėjime jiems atrodo sunkiausia ir kokių pageidavimų turi savo dvasios vadams. Atsakymai ir pasisakymai šitais klausimais yra tokie įvairūs ir nevienodi, kad beveik neįmanoma juos net klasifikuoti. Šitoks įvairumas ir nuomonių pasidalinimas yra ženklas nepakankamo savo religijos supratimo. Nemažas nuošimtis mūsų narių labai gyvai jaučia stoką aiškių žinių. Kennebunkport kursuose, vasaros stovykloje, ir pačioje anketoje daugelis labai pageidavo, kad dvasios vadai duotų eilę akademinio lygio paskaitų religiniais ir doroviniais klausimais. Jie

K. DAINYTĖ

KELIONĖ

VERKIA vėjas languos.
Nulinguos, nulinguos
Aimana pažadėtos širdies.

Supas šakos stikle.
Pas Tave, pas Tave
Pailsės.

O norėtus užmigt
Rymasty palangės.
Nesvajoti. Užmigt.

Bet sustot negali:
Dar toli, dar toli,
Dar toli.

VALANDĖLĖ

TIRŠTO vakaro glėbin juodan
Sunkės varpo malda.

Dar palauk.

Ar jauti, kaip po kojomis žemė
Sukluso maldos?

Dar palauk.

— — — — —
Patylomis danguos
Geso rožių žara.

Jau pasimeldė varpas.

Eiva.

labai norėtų geriau susipažinti su tikėjimo dogmomis. Daugeliui ypač rūpi Nekalto Prasidėjimo ir Marijos dangun ėmimo dogmų prasmė; neaiškumas Dievo ir žmogaus valios suderinime; laisvos valios problemos; amžinoji bausmė; kai kurių dogmų tariamas prieštaravimas žmogaus logikai; popiežiaus neklaidingumas. Įdomus ir dėmesio vertas dalykas yra šis: nė vienas vaikinai nepažymėjo, kad tikėjime sunkiausias dalykas būtų išpažintis, o net 7 mergaitės tai labai pabrėžė. Eilė vaikinų nusiskundė, jog sunkiausia esą derinti gyvenimą su religijos tiesomis.

Labai reikšmingi studentų ir studenčių pageidavimai dvasios vadams. Virš ketvirtadalio pažymėjo, kad mūsų dvasios vadai nesupranta ir nesistengia suprasti šių dienų studijuojančio jaunimo dvasios ir reikalų, jiems kalba per aukštai ar katekizminių metodu. Jie pageidauja, kad dvasios vadai labiau su jais bendrautų, dalyvautų jų susirinkimuose ir pobūviuose, kad parodytų daugiau draugiškumo ir nuoširdumo. Prašo kreipti dėmesį labiau į dvasinį, o ne organizacinį draugovių gyvenimą; prašo praktiškų dvasiniam gyvenimui ugdyti patarimų, o ne teoretinių. Spaudoje ir suvažiavimuose akcentuoti religijos svarbą, parodyti jaunuolio vertę Kristui, Bažnyčiai, tautai, visuomenei; padėti suderinti gyvenimą su religija, rengti uždaras kolektyvines ir susikaupimų dienas. Eilė vaikinų prašo didesnio jaunimo ir jo problemoms. "Didesnio intymumo, draugiškų, bet autoritetinių pamokymų". Sąjungoje yra labai atjaučiama liūdna, bemaž pusės draugovių būklė, kurios jau eilė metų neturi jokio dvasios vado, nors kai kuriose vietovėse yra net tremtinių kunigų, kurie, mūsų manymu, galėtų ateitininkams padėti.

O štai jaunimo nuomonės, kodėl lietuviai katalikai studentai nutolsta nuo religinės praktikos. Mergaitės mano: "daugiausiai dėl noro pasidžiaugti šiuo žemiškuoju gyvenimu". "Dėl ignorancijos, nepakankamo savo tikėjimo pažinimo". "Bijo žmonių nuomonės, kad iš jų nepasijuoktų, davatkomis nepavadintų". "Nepastebi maldos naudos". "Tik mokslu, o ne dvasia žengia į priekį". "Bloga aplinkos įtaka, indiferentiškumas religijai". "Pačių studentų protinis tingumas daugiau įsigilinti į religinius klausimus".

Vaikinai labiau pabrėžė Amerikos universitetų materialistinę ir religiją ignoruojančią politiką, ir stoką gerų, aktualių ir aukšto lygio pamokslų bei konferencijų. "Per greitai pasiduodame amerikoniško liberalizmo įtakai". "Neturime artimo kontakto su savo dvasiškija". "Atbaido komercinis Bažnyčios aspektas bei jos rutininis sustingimas". Kiti netenka tikėjimo "dalyvaudami religiją ignoruojančiose organizacijose". Vienas kitas meta kaltę kunigams, kad jie neturi pakankamai idealizmo, stokoja apaštališko uolumo.

Tiek anketos atsakymai, tiek artimesnis susipažinimas su ateitininkais studentais kursuose bei vasaros stovykloje paliko man labai gerų įspūdžių. Yra mūsųose trūkumų. Tie trūkumai yra daugelio gyvai jaučiami ir yra geriausių norų juos šalinti. Žodžiu, Stud. Ateitininkų Sąjungoje turime labai gerą medžiagą, laukiančią švelnios, įgudusios bei rūpestingos rankos, kuri ją suformuotų į puikų kūrinį, pagal Jėzaus Kristaus, mūsų idealo, pavyzdį. Kur ir kada rasime tas rūpestingas, švelnias ir įgudusias rankas!?

*

BALTAIS takais pražydusių lelijų atėjau,
 Ir prie Gyvenimo Šaltinio savo suklupau.
 Ak, dieviškoji Tavo artuma —
 Kaip bundančių rytų daina,
 Kaip spinduliuojanti aušra —
 Gaubia mane.
 Aštrių erškėčių supama —
 Štai amžiais glūdžiu Tavyje...
 Nemoku Tau už viską padėkoti,
 O Viešpatie, galiu tik vien kartot —
 Štai aš — Tavo tarnaitė.

*

DEIMANTAS voratinkliai sagiojas,
 Pagal mišką šaltas rūkas klojas —
 Artinas diena.

Laikas keltis, į lankas skubėti,
 Darbelius sunkios dienos pradėti.

Mėlyni lineliai plaukia—lyg šilkai,
 Ilgi metai nužydėjo—kurgi Tavo pažadai?

Teka saulė rytmetinė —
 Mano skausmas begalinis
 Liejas ašarom patvinęs.

Danguolė Sadūnaitė

*

IR IŠEISIU aš į lauką ir ištiesiu aš rankas,
 Vėjas pajūriu atplaukęs lai šukuoja man kasas!
 Pagal slėnį eglės miega, prie palinkusių pušų —
 Čia ant kalno mėnesiena čia ant kalno nēr vargų!
 Ir pakelsiu savo veidą į žvaigždėtus aš takus —
 Tegu vėjas man dainuoja po plačius, plačius

[laukus!]

Aš ir žvaigždės, aš ir vėjas, aš ir platuma laukų—
 Nors viena einu pas Tėvą —
 Širdyje man nebaugu!

*

JIEŠKOJAU aš Tavęs svaiginančioj baltų jėvų
 ekstazėj,

Tarytum smilkalų pakibusioj sekmadienio rimty;
 Sustingusiam rožinės vyšnios nuometo perle,

Tavęs jieškojau —
 Jaučiau — alyvų tylumoį šauki mane.

Bet Tu neatėjai, kai mano vasaros žydėjo,
 Lyg tas ramunės keras pakelėj;
 Kai juokas mėlynais varpeliais nuskambėjo —
 — Senam dvare — neatėjai.

Tą naktį diemedžiu nužērė vargas širdį mano,—
 Nužērė, kad atvestų į Tave?
 Tą naktį nežydėjo jėvos —
 Žvakidės smilko aukoje...

O leisk, kad mano veidu ašaros tekėtų
 Ir lietūs želmenų raudoj —
 Kad Tavo skausmą, sielvartą sudėtų
 Širdin manon.

Tu man esi neilstantis kalvų troškimas —
 Žibuoklių kvapas tamsumoj.
 Tu žydruma tos meilės begalinės —
 Tu ilgesys sieloj.

DON RODRIGAS KALBA

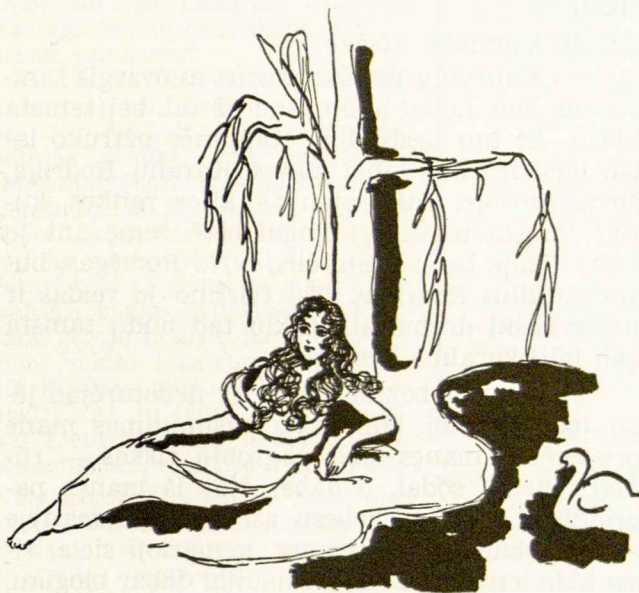
AZORIN

Iliustracijos Gražinos Gaubytės

PASIBAIGĖ kautynės. Pralaimėjau kauty-
nes. Ir esu neatleidžiamai žuves. Nežinau, kuri
dabar valanda. Neturiu supratimo apie laiką.
Nežinau, ar esame kovęsi tris dienas, ar tris va-
landas. Tris valandas, ar tris minutes. Visa iš-
sisklaidė chaose. Man visa sugrižo į nebūtį. Ne-
beturiu nei karalijos, nei rūmų, nei sodų, nei
tarnų, nei kariuomenės, nei tvirtovių, nei gin-
klų, nei žirgų, nei brangenybių, nei prabangos
patogumų. Ir nesugebu išsiaiškinti, kokia dabar
mano dvasios būklė. Aukštybėse žybčioja žvaigž-
dės. Naktis tamsi ir paslaptinga. Nežinau, kur
pailsinti mano kojas. Esu nuliūdęs? Nusiminęs?
Taip, nuliūdęs, nes visko netekau. Ir Ispanijos
netekimas, kaip skausmingas dyglys, labiausia
žeidžia mano sielą. Ai, manoji Ispanija! Tenai,
iš aukštumos įkopes į Toledo mūrų pastovus,
mano žvilgsnis klajojo po kraštovaizdį. Už hori-
zonto, už jį uždarančių kalnų, aš jaučiau gar-
bingą ir ruimingą Ispaniją. Su Ispanijos meile
— turiu pasakyti — jungėsi kita meilė. Neži-
nau, ar šitoje antroje neperžengiau ribos. Aistra
buvo ugninga ir gili. Florinta tokia graži! Šito-
mis nakties akimirkomis, nakties žemėje ir nak-
ties mano sieloje, ją matau iš gilumos mano nu-
siminimo, uždaram sode, mergaičių būrio supa-
mą. Iš josios povyzos trykšta meilumas. Prie
mirtomis apšodinto fontano sėdi žavingoji mo-
teris. Josios palydovės šypsosi, taip pat ir ji
šypsosi. Krištolinis vanduo, bekrintas į tvenkinį,
sukelia harmoningą šnabždesį. Niekas negalės
įsivaizduoti to šaunaus momento. Aš buvau ar-
ti, pasislėpęs tarp medžių, ir nematomas galė-
jau regėti nuostabią sceną. Staiga, Florinda pa-
leido savo plaukus. Josios krūtinė buvo nuoga.
Snieginam baltume išryškėjo šviesių ir gausių
plaukų auksas. Padangė švytėjo žydriu, ir lakš-
tingala ėmė sukti.

Visa praėjo. Einu kaip aklas. Nuovargis mane kankina. Kartais kojos linksta, ir kad negriūčiau, turiu atsiremti į uolą. Bet labiausiai mane neramina tai, kad aiškiai nežvelgiu savo kenčiančios sielos. Prieš dvi valandas pergyvenau nepaprastą sielvartą. Orelija, mano kumelė, nugaišo iš pervargimo. Per visus mano gy-

venimo gražiausius metus tasai ištikimas gyvulys buvo geriausias mano palydovas. O dabar mane apleido. Ne savo valia, bet Likimo lėmimu. Ilgą laiką išbuvaui nelyginant akmuo. Orelija gulėjo šalia manęs, o aš buvaui pasviręs ant jos galvos. Beribėje naktėje nieko nebuvo girdėti. Amžinieji žiburėliai vis tebespinksėjo ant tos mirties. Ši mirtis, mano arklio mirtis yra lygiai jaudinanti, kaip ir mylimiausio žmogaus. Pagaliau pabučiavau šaunuji gyvulį į kaktą, ir iš lėto, nuleidęs galvą, žygiavau toliau.

Ir šis kelias, kur jis mane veda? Ir kas dabar su manimi bus? Ir kas bus su Ispanija? Man nerūpi rūmai, nei turtai, nei šilkai, nei puošmenos, nei pokyliai, nei žydintys sodai. Mano sielos gelmėse nešiojosi Ispanija. Ar tai galės būti suprasta ateityje? Laikas bėgs. Vienas kitą keis nepermaldaujami amžiai. Ir ant mano asmens kaupsis niršulingi kaltinimai, keiksmi, karšti prakeikimai. Kiekvienas, einas aukštas pareigas, jeigu nelaimė jį nutrenkia, turi apsi-

*AZORIN yra ispanų rašytojo ir literatūros kritiko JOSE MARTINEZ RUIZ slapyvardis. Jis, kaip Unamuno ir Baroja, priklauso taip vadina-
mai "1898 metų kartos" rašytojų grupei, atnau-
jinusiai tuometines ispanų literatūros tematiką
ir stilių, tada apsunkintą įvairiais šablonais ir
retorika. Azorin raštuose daug spalvų, subtilu-
mo ir net meditacijos. Imaišo jis dažnai ironijos
su melancholišku atspalviu, tačiau visur galima
jausti užuojautos aprašomam žmogui dėl jo men-
kystės. (Red.).*

saugoti nuo užnuodytos legendos. Vargas valdovui, politikui, karo vadui, jeigu nesugeba pakilti virš nepopuliarumo!

Nujaučiu, kad nedrauginga legenda juodins mane. Poetai bei istorikai mane niekins. Bet, ar tai man apeina? Nejaugi Ispanijos netekimas, savo tiesioginėje pasėkoje, yra kilęs iš lengvabūdiškumo? Su Florinda nebuvo prievartos. Aš ją švelniai mylėjau, taip pat ir ji mane mylėjo. Mirtos to sodo, kuriame taip dažnai mudu matydavomės, vaiskūs vandenys, tvenkinio krištolas, mėlyna padange slenką debesys, krūmuose melodingai suokiančios lakštingalos, buvo mano nekaltumo liudininkai. Nelemtas likimas, iškeliąs tautas, jas parbloškia. Tie afrikiečiai, kurie dabar užtvindo Ispaniją, tiki lemtį. Aš negalėjau išsiaiškinti, kuriuo būdu Afrika — Afrika, turėjusi mane pražudyti — apniko mano dvasią, ją apsupė ir užmigdė silpninančiu fatalumu. Visa, kas įvyksta, turi įvykti, ir jokios žmogaus jėgos negali to sulaukyti. Kalbėjau aš, kalbėjau su savim, apie ypatingą mano dvasios būklę. Liūdesys? Pasidavimas? Nesugebėjau atskirti. Bet dabar matau, begalvodamas apie tą lemtį, kad Lemtyje turiu paguodą.

Kiekvieną kartą vis labiau jaučiu nuovargį. Jau greit bus trisdešimt valandų, kaip neturėjau kąsnelio burnoje. Šitie prabangiški drabužiai, kuriais vilkiu, yra pavirtę skutais ir pilni purvo. Netekau kalavių. Žygiuoju besiramstydamas nulauzta medžio šaka. Dabar matau to-
lumoje žibintį žiburėlį. Tuoj netrukus sužino-
siu kas tai... Vis tebesistumiu pirmyn. Jau esu
priešais lūšnos duris. Dukart smarkiai pasibel-
džiu. Loja šuo. Pastumiu duris ir atsiduriu pa-
talpoje, kurioje sėdi vienas vyras. Tylėdami vie-

nas į kitą žiūrime. Pagaliau užsimezga kalba. Čia begyvenas ūkininkas dalyvavo kautynėse. Manyje mato nugalėtos kariuomenės kovotoją.

- Iš tikrųjų, kietos buvo kautynės.
- Sunki buvo kova.
- Tamsta dalyvavai joje?
- Taip, dalyvavau.
- Kariuomenė buvo sutrypta.

— Žuvo visa.
 — Ir tamsta atėjai per laukus?
 — Ėjau per kalnus ir miškus, pats nežinodamas kur.

— Tamsta esi taikingo žmogaus namuose.
 — Tegul ramybė įsigali mano sieloje.
 — Tik ramybė?
 — Ramybė ir viltis.
 — Tik ramybė ir viltis?
 — Ir visam gyvenimui Ispanijos atsiminimas.

— Vargšė Ispanija šiomis gedulo dienomis!
 — Tegul, laikui bėgant, gedulas pavirsta džiaugsmu!

Nutilome. Ir ūkininkas, pristūmęs prie manęs staliuką, padėjo duonos ir truputį mėsos. Šalia atsisėdo ir jis, ir, paėmęs duoną, lėtu, sakytum religiniu mostu, perlaužė riekę ir man įteikė vieną pusę, o sau pasiliko kitą. Židinyje ugnis, pagyvinta šakų glėbio, svaiddė liepsnas, kurios plėvesavo kaip raudonos vėliavėlės.

— Ar žinai, kas aš esu? — paklausiau ūkininką.

Užklaustasis tylėjo. Tuštumo likučiai, kurie užsiliko manyje, mane paskatino paklausti. Manęs neslegia tai, kad visko netekau. Bet vis dar tebejaučiu išdidumą esąs karalius. Sutinku būti nieku, neturėti tarnų, paklusnių didikų, nei kariuomenės, ir vis tik, susitikęs su vargingu ūkininku, noriu, kad tasai žmogus mane gerbtų ir manimi gerėtųs. Žmogus yra niekingas daiktas. Žmogiškas purvas visad palieka purvas.

— Ar žinai, kas yra tasai vyras, sėdįs priešais tave? Ar žinai, kas vieši tavo lūšnoje?

Ūkininkas tylėjo ir žiūrėjo į mane akimis, kuriose gal buvo panieka ir pasigailėjimas. Tą akimirką pajutau, kad panieka šito žmogaus, šito menko žmogelio, buvo pranašesnė už karalių didenybę.

— Nežinau, kas tamsta esi, — tarė pagaliau. — Ir jeigu pasakyti tiesą, man visai nesvarbu, kas tamsta galėtų būti.

— Tamsta nejauti smalsumo patirti? Nedaugyvaui kautynėse? Ir jeigu nebuvai kautynių vietoje, tai ar vėliau nematei liūdnu kariuomenės likučių?

Ūkininkas vėl tylėjo. Jo tylėjimas manyje kėlė nerimą ir galiausiai suerzino.

— Aš esu Rodrigas, karalius! — garsiai surikau.

Ir kaimietis atsakė:

— Kautynių įkarštis, kovos nuovargis tamsta nualino. Labai atsiprašau už tai, bet tamsta kliedi. Aš tuo nesistebiu. Kautynės užtruko labai ilgai ir buvo labai kietos. Karalių Rodrigą, žuvusį kovoje, palaidojau aš. Šitos rankos, kurias tamsta matai, gailingai bėrė žemę ant jo kūno. Taip, tasai numirėlis, buvo Rodrigas, buvęs karalius Rodrigas. Tai tvirtino jo veidas ir jo karališki drabužiai. Kokių tad būdu tamsta gali būti karalius Rodrigas?

Daugiau nebekalbėjome. Aš nebeturėjau jėgų tęsti pokalbį. Giliausias nusiminimas mane prislėgė. Iš manęs buvo pagrobta viskas — rūmai, turtai, sodai, o dabar štai iš manęs pagrobta ir siela. Aš nebesu aš. Tai, kas manyje buvo labiausiai neatimamo, nemarioji siela, šisai kaimietis nusinešė. Su manim dabar blogiau, nei su mirusiu žmogum. Velionis pasilaiko savo asmenybę. O aš jos nebeturiu. Vargingam sausų žolių guolyje, kuriame dabar guliu, aš matau Rodrigą, kitą Rodrigą, bestovintį šalia manęs. Tasai kitas Rodrigas ne karalius, nebuvęs karalium, bet vargšas, nežinomas klajūnas. Ir tasai Rodrigas mane atsisveikina ir sako:

— Sudievu, Rodrigai! Nūnai, tu esi niekas. Anksčiau tu buvai Ispanijos karalius. Pralaimėjęs kautynes, tu palikai ekskaralius. O dabar, tavo asmenybė, nebesant tau karalium, nebesant ekskaralium, išnyko amžinųjų ir neižvelgiamųjų erdvių beribėje nebūtyje. Sudievu, Rodrigai!

Išvertė P. Gaučys

POKYLIS DANGUJE

Kartą Aukščiausioji Būtybė savo ažuoliniuose rūmuose suruošė pokylį. Į jį pakviestos visos dorybės.

Susirinko daug didelių ir mažų dorybių. Mažosios dorybės buvo simpatiškesnės už didžiąsias. Tačiau visos atrodė patenkinotos — mandagiai tarp savęs šnekučiavosi, kaip dera giminaitėms ir pažįstamoms.

Tada Aukščiausioji Būtybė pastebėjo, kad dvi ponios atrodė, lyg būtų buvusios visai nepažįstamos. Šeimininkas jas suvedė krūvon ir supažindino: "Geradarybė" ir "Dėkingumas".

Abi dorybės šio susitikimo buvo labai nustebintos, nes nuo pasaulio sukūrimo jos dar niekad nebuvo susitikusios.

S. J. TURGENEVAS

Ar užverda tau kraujas?

Jaunasis žmogau, didvyriškosios lietuvių tautos žiede, ar jauti savo gyslose sruvenant ir širdyje plaukiant kruvinų laisvės kovų pilną Lietuvos praeitį ir skausmingą jos dabartį? Ar jautiesi esąs vienas iš lietuvių, kurių tauta raudonųjų grobuonių yra Lietuvoje naikinama organizuotu banditizmu, komunizmu vadinamu?

Ar klaikus naikinamųjų lietuvių dūsavimas bei raudojimas suvirpina tavo širdį ir ar tau užverda kraujas girdint, kad raudonieji okupantai ruošiasi iš Lietuvos ištremti 100,000 lietuviškojo jaunimo Sibiran vergų darbams, tikėdamiesi, kad jis ten sunyks?.. O kiek daug lietuviškojo atžalyno jie jau iki šiol įvairiais būdais sulikvidavo!.. Kiek daug gerųjų lietuvių jie jau sunaikino: sukišo į kalėjimus ir ištrėmė Rusijos gilumon pamažu sunykti!.. Ar tu jauti, kaip pavergtoji Lietuva trokšta išsilaisvinti iš komunistinės, rusiškosios vergijos?..

Žmogžudžiai siautėja Lietuvoje, naikindami ne tik jos žmones, bet ir viską, kas lietuviui yra brangu ir šventa. Raudonieji banditai savo naikinamojo, lietuvių žudiškojo darto nė nemano sustabdyti!..

Tačiau gerieji ir ištikimieji lietuviai priešinas Lietuvoje raudonajai vergijai tiek, kiek jie gali. Žudomi ir visaip naikinami, jie savo dvasia nenusilenkia komunizmui. Lietuvos jaunimas, prievarta suvarytas į komunistinės jaunimo organizacijas ir prievarta komunistine uniforma apvilktas, savo širdyje yra lietuvis patriotas, garbinąs Viešpatį Dievą, mylįs savo brangiąją, gimtąją Lietuvą ir neišsakomai laukias laisvės aušros!

Ne tik nuolatinis lietuvių žudžių teroras siaučia Lietuvoje tarp lietuvių: ir badas, visoks skurdas, šiurpus visko trūkumas čia viešpatauja, nes rusai komunistai atėmė iš lietuvių viską, ką jie tik galėjo atimti iš laisvo žmogaus.

Saldieji ledai ir lietuviškoji širdis...

Kada Tėvynė Lietuva naikinamųjų vaikų krauju ir ašaromis plūsta bei kenčia raudonosios vergijos surakinta, dauguma lietuviškojo tremties jaunimo įvairiose laisvosiose valstybėse gyvena puikiose ekonominėse sąlygose, kurias pavergtosios Lietuvos jaunimas tegali tik sapnuoti...

Ypač Jungtinių Amerikos Valstijų tremties jaunimas naudojasi prabangiu dienos gyvenimu: jam yra lengvai prieinami įvairūs dienos patogumai, ir jis yra gausiai apsuptas įvairių materialinių gėrybių bei viliojančių pasismaginimo progų. Betgi čia vyraujanti lengvo, nerūpestingo ir paviršutiniško gy-

Lietuviškasis atžalynas svetimoje žemėje

ALFA SUŠINSKAS

venimo dvasia jį traukia plaukti pasroviui niekuo nesirūpinant, jokių kilnių bei didžiųjų idealų nesiekiant, tegyvenant tik sau — savo džiaugsmui ir savo pasitenkinimui... Šitokio pasroviui beplaukiančio jaunimo idealus galima simboliškai išreikšti jo aistra doroti ledus... Tačiau saldieji ledai, patapę ir lietuviškojo tremties jaunimo jaunystės idealu, gali lengvai ir greitai atšaldyti jo lietuviškąją širdį: atvėsinti jo lietuviškąjį idealizmą ir jį paversti dienos žmogumi, tegyvenančiu tik savo asmens pomėgiams patenkinti...

Neviskas yra gera ir vertinga, ką savo siekimuose bei poelgiuose turi vietinis jaunimas, ne visi jo jaunystės idealai yra kilnūs bei sektini, ir lietuviškasis tremties jaunimas, mūsų ažuolėlių atžalynas, turi pajėgti nepasiduoti blogai aplinkumai, jį kasdien gaubiančiai ir norinčiai jį nunešti pasroviui, kad jis, kaip lietuvis, ištirtų svetimoje ir menkinančioje dvasioje.

Akylai stebint kanadiškąjį ir ypač amerikietiškąjį jaunimą, susidaro gana prastas vaizdas... Šį jaunimą drįstu charakterizuoti keturiais bruožais: jis yra padaužiškas, anarchistiškas, pramogų jėškotojas ir pomėgių žmogus. Žinoma, ir čia yra drausmingo bei idealaus jaunimo, bet šitoks yra jaunimo mažuma. Šių abiejų valstybių jaunimo dauguma neturi kilnių siekių, ir jie nuo mokyklos atliekamą laiką praleidžia bedykinėdami, beslankiodami pakampiais, besivaliodami po visokias pramogines vietas; jie nemėgsta drausmės ir nenori pripažinti jokių autoritetų; jie nesidomi visuomenine veikla ir neturi idealizmo kilniems siekiams; jie teįieško pasotinti savo akis ir gomurį; jie yra pilni perdė-

tos tuštybės; jie tegyvena dienos išpūdžiais, kurių visur jieško; jie yra paveikti bei apimti grynai materialinių siekių, būtent: skaniai valgyti, dūkti automobiliu, nuolat sėdėti kino teatre, sporto aikštėse ar salėje ir — poruotis... Jų poravimasis yra pavirtęs manija, aštria jaunystės liga ir reiškiasi tikrai šlykščiomis formomis... Tai nėra jokia jaunystės meilė, bet jaunos dvasios išsigimimas!..

Lietuviškasis tremties jaunimas, gyvenimo sąlygų priverstas bendrauti su šitokiu vietos jaunimu, turi gerai suprasti sau gresiančius pavojus, kad jis nenutaustų ir nepasidarytų padaužiškas, kad jo gyvenimo idealai nebūtų tik dolerio siekti ir savo gomuriui pataikauti ir, iš viso, kad jo kūnas nepavergtų dvasios.

Ažuolėlis lietuviškomis šaknimis

Jaunasis žmogau, tu esi lietuviškoji atžala, jaunasis ažuolėlis lietuviškomis šaknimis, augąs svetimoje, nelietuviškoje žemėje. Nors tu iš jos ir maitiniesi, tačiau tavo širdis ir tavo būtybės šaknys yra lietuviškos, visa tavo jaunoji, žmogiškoji esybė savo dvasia ir kūnu yra išaugusi iš lietuviškojo kamieno.

Tu negali savęs perkeisti nelietuviu, nes tu esi juo gimęs — juk savo gimimo bei kraujo niekas negali perkeisti! Nutausdamas tu save tik pažemintum ir net išniekintum!..

Būti ir reikštis sąmoningu lietuviu yra tavo didžioji jaunystės garbė. Tavo lietuviškojo įkvėpimo šaltinis yra kenčiančioji ir pavergtoji Motina Lietuva ir baisiai naikinamieji jos vaikai! Turimąjį laisvės gyvenimą tu turi skirti ir savo lietuviškosioms jėgoms ugdyti, kad galėtum būti pajėgus kovoti lietuviškąją kovą.

Tavo lietuviškumas neturi reikštis vien žodžiais: jis turi šviesti ir realiais darbais bei tautiniais siekiais.

1. Pirmiausia tavo jaunosios jėgos turi būti nukreiptos išmokti taisyklingai lietuviškai kalbėti bei rašyti. Kas iš mūsų jaunųjų nemokės geros lietuvių kalbos, to lietuviškumas nepasireikš vaisingai ir naudingai — pamažu jis pradės net blėsti. Reikia ne tik mokėti savąją kalbą, dar reikia ja ir kalbėti tarp saviškių! Jei jaunasis mūsų žmogus gėdisi lietuviškai kalbėti, jis pasirodo esąs dvasinis skurdžius!..

2. Skaityti lietuviškus laikraščius bei lietuviškas knygas ir stengtis iš jų susidaryti asmens bibliotekėlę. Ačiū Dievui, ir tremtyje turime gausybę puikių lietuviškų knygų. Jos pirmiausia turi patekti į

mūsų jaunimo rankas. Jaunasis lietuvis, nemėgstas lietuviškos knygos, yra nesusipratęs ir menkas lietuvis.

3. Priklausyti lietuviškai organizacijai, ypač jaunimo, jei ji yra vietoje ar bent yra kaip nors pasiekama. Lietuviškoji organizacija puikiai nuteikia jaunąjį žmogų tautine dvasia ir duoda jam progą gyventi visuomeniniu lietuvišku gyvenimu. O kaip smagu būti vieninčių draugėje!..

4. Dalyvauti lietuviškajame kultūriniame gyvenime. Galint aktyviai čia reikštis: priklausyti lietuviškiems chorams, dramos būreliams, tautinių šokių rateliams ir šiaip kuo nors prisidėti prie įvairių lietuviškųjų minėjimų programos atlikimo... Arba bent jau savo atsilankymu dalyvauti lietuviškuose kultūriniuose ir visuomeniniuose vakaruose bei susibūrimuose.

Dalyvavimas lietuviškajame kultūriniame gyvenime labai stiprina tautinę sąmonę ne tik vyresniuose, bet ir jaunesniuose mūsų tėvynainiuose.

5. Kad jaunasis žmogus galėtų atsispirti ji menkinančiai ir net gadinančiai aplinkumai, jis turi uoliai rūpintis asmenybės tobulinimu. Šiame darbe labai padeda sąmoningas religinis gyvenimas, sąžiningas mokymasis bei studijavimas ir savo charakterio taurinimas — saviaukla. Pastebėta, kad menkos asmenybės lietuviai dažniausiai linkę nutausti...

6. Santykiuodamas su nelietuvišku jaunimu, mūsų jaunasis žmogus stengiasi savo elgesiu garbingai atstovauti lietuvių tautą, ir jis yra Lietuvos kančių apaštalas — skelbėjas visur ir visiems, kur tik gali.

7. Pagaliau mūsų jaunimas turi būti jautrus visiems lietuviškiems reiškiniams; jis turi būti imlus pavergtosios Lietuvos kančioms ir nuolatiniam baisiai kenčiančiųjų tėvynainių skausmui bei jų vargul.

Lietuviškojo tremties jaunimo šūkį Lietuvos atžvilgiu galime nusakyti šiais žodžiais: gyventi Lietuvos skausmais bei vargais ir juos gyvai jausti savo jaunojoje širdyje; siekti Lietuvos laisvės ir žudikiškojo komunizmo žlugimo!

Kad ir svetimoje žemėje augdamas, bręsdamas, mūsų lietuviškasis atžalynas išliks ištikimas savo lietuviškam pašaukimui, jei jis budės, jei nesusižavės menkaverčiais, tik paviršiumi blizgančiais svetimaisiais dievais ir jei nuolat savo širdyje palaikys gyvąją lietuviškos ugnį.

Jei lietuviškasis jaunimas kaip nors išnyktų, žūtų ir mūsų lietuviškoji ateitis!..

ŽODIS JAUNAM KŪRĖJUI

ALOYZAS BARONAS

Dirbant ir globojant literatų būrelius, jaunieji ne kartą klausia, kaip reikia kurti ir kaip rašytojai kuria.

Į tai sunku atsakyti, bet reikia pastebėti, kad pirmutinė kūrėjui sąlyga — reikia žinoti, apie ką rašyti. Jeigu nežinosi, apie ką rašyti, tai nieko nepadės visokie anekdotiški pasakojimai, kad įkvėpimo reikia įieškoti iš supuvusio obuolio kvapo ar mirkyti kojas drungnam vandeny. Visos tos kalbos atsirado todėl, kad žmonės mėgsta apie rašytojus pasakoti įdomių nuotykių.

Pirmiausia reikia žinoti apie ką rašyti, gi kaip parašysi, tai jau čia priklausys nuo talento, išsilavinimo, nuo pažinimo ir dar nuo daugelio dalykų, kurie vienam rašytojui mažiau, o kitam daugiau būdingi. Šių minčių pradžioje galiu užtikrinti, kad nėra vadovėlio, kuris "padarytų" rašytoju, kaip kad knygos ar vadovėliai "padaro" gydytojus ir inžinierius.

Išmąstyti ir žinoti

Kiekvieną kūrinį — romaną, novelę, eilėraštį, straipsnį — rašytojas turi pirma išnešioti galvoj, jį išmąstyti, kad galėtų visa tai, ką jis sugalvojo, geresne forma išreikšti popieriuje. Juo ilgiau mąstysi, juo ilgiau nešiosi vieną ar kitą idėją galvoj, juo daugiau variantų ir galimų ateis sukurti tobulesnį kūrinį.

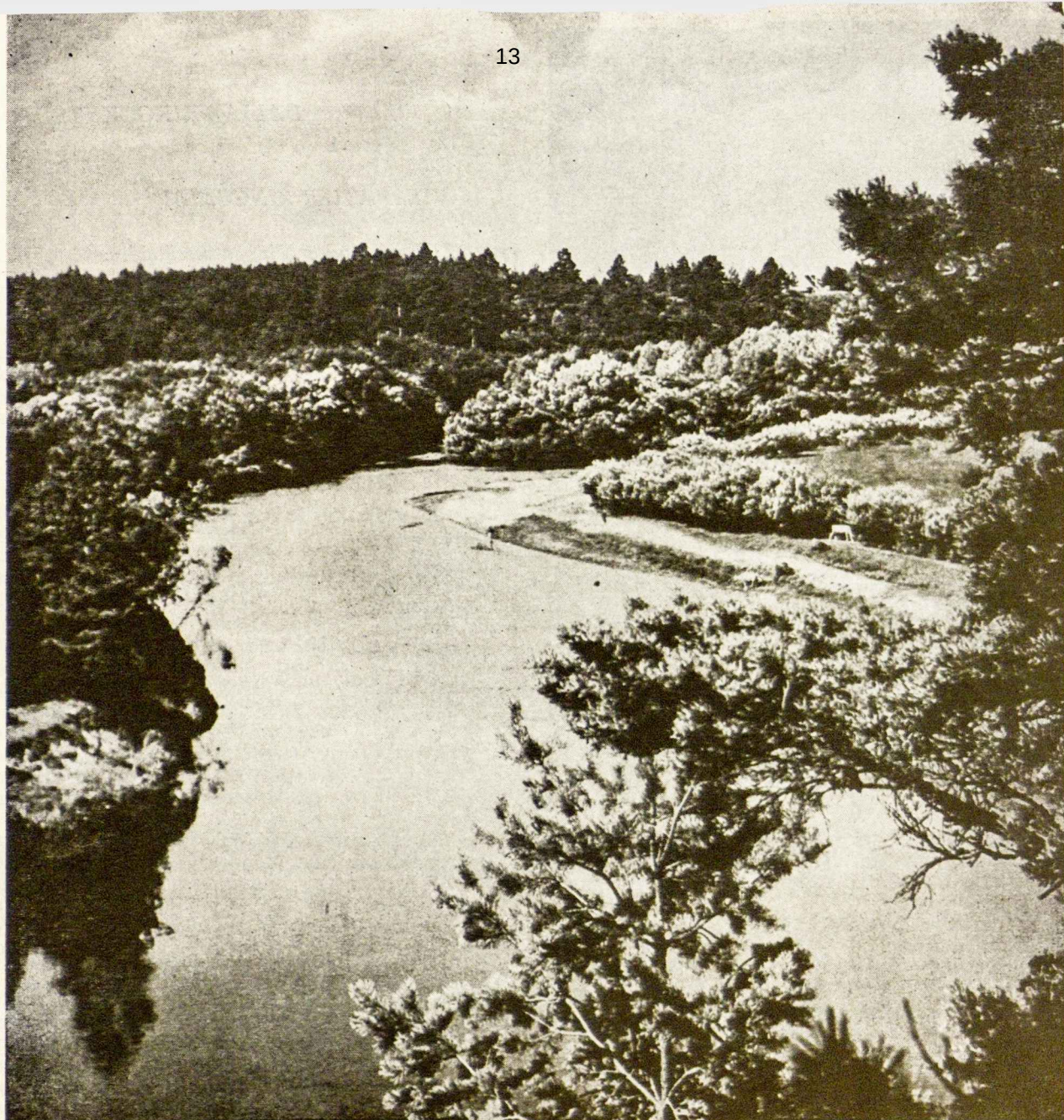
Antras dalykas — žinojimas. Dalyko žinojimas ir bendras didelis išsilavinimas gali padėti sukurti gerą kūrinį ir mažesnio talento autoriui. Vienus rašytojus, kaip kūrėjus, daugiau neša intelektualumas, kitus talentas, tačiau kai tame pačiame asmenyje susitinka tie abu atvejai, tada sulaukiame visai gerų rašytojų ir gerų kūrinių. Tokių pavyzdžių daug ir lietuvių literatūroje.

Manyti, kad kokie nors išoriniai akstinai, pvz., kava ar cigaretė, gali ką nors padėti kūryboje, yra nesąmonė. Tai tik truputį pagelbstinčios priemonės, padedančios pašalinti kai kurias įtakas ir mintis. Kitų vėl teigimas, kad alkoholis padeda kurti — nesąmonė. Išgėręs gali tik kiauylstės išdarinėti, tačiau, vis tik reikia pridurti, kad trumpą laiką alkoholis sujaudina smegenis, ir jie pradeda geriau dirbti, bet čia iškyla rizika, kad jie gali nustoti visai veikti. Todėl tikrojo pasisekimo priežastis yra ne kokie išoriniai akstinai, bet pasirengimas darbiui. Žinoma, negalima paneigti kai kurių išorinių sąlygų, pvz., šalčio, šilumos, triukšmo ar sveikatos stovio. Negalima užginčyti taipgi, kad yra valandų, kada visai nesiraišo ir nesigalvoja, gi būna valandų, kada viskas daug geriau sekasi, tačiau juokinga būtų viską priskirti įkvėpimui.

Apie ką rašyti

Temų jokiame rašytojui dar niekas nėra nustatęs. Ne visai tiesa, kad negalima rašyti apie dabarties įvykius, o reikia laukti laiko perspektyvos. Galima rašyti apie dabartį, praeitį, apie ateitį, apie laikus, buvusius prieš 1 milijoną metų. Viskas priklauso nuo sugebėjimo kurti. Gali gerai žinoti istoriją ir parašyti nuobodų veikalą, gali įsivaizduoti ateitį ir parašyti dėmesio vertą veikalą. Tokių pavyzdžių pilna literatūroje — jie ir dabar tebesikartoja. Svarbu, kad būtų literatūriškai tikra, kad skaitytojas rašytoju patikėtų, kad jis gyventų tame pačiame pasaulyje, kur gyvena autoriaus veikėjai.

Yra tokių atsitikimų, kuriems aprašyti ir padaryti literatūriškai įtikinamus, reikia daug talento. Tokiu pavyzdžiu galėtų būti Chicagoj prieš keletą metų įvykusi tramvajaus katastrofa, pareikalavusi daug aukų. Tramvajus, važiuodamas kiekvieną dieną daugybę kartų per metus, niekada nenušoko nuo bėgių. Vieną dieną nušoko, ir kaip tik tada, kada prieš jį buvo sustojęs benzinas išvežiojamas sunkvežimis. Tramvajus atsitrenkė į sunkvežimį, bet galėjo benzinas neužsidegti, tačiau užsidegė. Galėjo iš tramvajaus žmonės pabėgti, bet neišbėgo ir sudegė. Čia matome daugybę atsitiktinumų, kuriais joks skaitytojas nepatikės, pavadindamas juos deus ex machina. Tačiau galima ir labiausiai neįtikinama tema rašyti, jeigu sugebėsi veikalą rašyti įtikinamai ir literatūriškai tikrai. Čia kiekvieno individualus reikalas. Žinoma, tas pareis dar ir nuo to, kaip skaitytojas dalyką priima, nes kiekvienas turi skirtingą skonį, bet yra ir tam tikri reikalavimai. Apie juos ir apie kitus literatūrinius, padedančiam rašyti jaunimui rūpimus klausimus pasikalbėsime kitą kartą.

šventoji prie Anykščių šilelio

Nuotr. Vyt. Maželio

ANYKŠČIŲ ŠILELIO GAMTA

GEDIMINAS NAUJOKAITIS

BARANAUSKĄ „Anykščių šilėlį“ parašyti paskatino vieno seminarijos lektoriaus neigiamas atsiliepimas apie lietuvių kalbos tinkamumą poezijai. Jis sakė, kad poezijai geriau tinka lenkų kalba ir, kaip pavyzdį, davė A. Mickevičiaus „Pono Tado“ gamtovaizdžius.

Tada Baranauskas pasiryžo parašyti poemą apie gamtą lietuvių kalba. Jis tai įvykdė 1858—1859 metų vasaros atostogų metu, parašydamas didelės meninės vertės „Anykščių šilėlį“.

„Anykščių šilelio“ pradžioje Baranauskas kalba apie dabartinį šilėlį, jo laikų šilėlį. Jis skundžiasi, kad

iš senovės garsaus miško tiktai kelios apykreivės pušelės teliko, kad viskas pražuvo, kas seniau čia buvo.

Toliau Baranauskas persikelia į senovės šilėlį ir aprašo, apdainuoja jo gamtą, jo buvusį grožį.

Štai, kai nueidavai, būdavo, į mišką, jausdavais ne žemėj, bet rojų: taip viskas gražu ir malonu. Visas plotas žolėmis ir samanomis klotas; noris tik kristi ant jų ir atsigulus ilsėtis. Visa žemė kvapniom gėlėm nusagstyta, ramunėmis, pienėmis, čiobrais ir kitom „kvietkom“ išdabinta.

Šen bei ten grybai iš samanų puikias galvas kiša. Štai voveruškos į būrį susispietusios, ten pieniai, čia kazlėkai, vėl kitur lepšiai ir musmirės skrybėlėtos iš savo minkšto guolio smalsiai dairios. Bet gražiausias ir puikiausias — visų grybų pulkauninkas — storas ponas baravykas.

Šis rašinys buvo parašytas klasėje, Brooklyno Maironio šeštadieninės mokyklos lietuvių kalbos baigiamųjų egzaminų metu. Jis buvo Mokytojų Tarybos pagirtas ir viešai iškilmingo atestatų įteikimo akto metu perskaitytas. (Red.)

VIEŠPATIES ŽINGSNIAI

GIRDŽIU aš, rodos Viešpaties žodžius.

Žingsnius matau Jo baltame kely;

Jaučiu, kad Jis arti, arti tikrai,

O tu sakai — Jis taip toli. . .

Ir kalba Jis su kiekviena snaige,

Ir laimina mažytę žolę iš pusnies gilios,

Kai šaltas vėjas klaidžioja lauke,

O sniegas nulenkia šakas pušies žilos. . .

Ir nesakyk, kad Viešpaties tu žodžių negirdi,

Ir nekalbėk kad jie — ne tau:

Kai šlama pušys baltos ir naktis arti —

Žingsnius Jo baltame kely ir tu, ir aš matau. . .

Puikūs krūmai tarp medžių savo šakas supa — visoki krūmokšniai, dideli ir maži, šermukšniai, karkalai, serbentai, alksniai, kadugiai ir kiti savo dainas dainuoja ir šnara.

Bet medžių ten irgi gausybė: ažuolai storieji, epušės-drebulės, beržai baltažieviai; gluosniai šakas linguoja ir eglės paukščių lizdus supa ir kaip rūtos žiemą ir vasarą žaliuoja. Bet visų medžių karalienės — tai laibos, aukštosios pušelės — šviesiažievės.

Šilelyje gausu žvėrių, žvėrelių. Štai, vilkas pakrūmiai slenka ar lapė žąsį nutvėrus į olą sau traukia. Kiškis po eglę prisnūsti prigulęs ir laibakoję stirnelę linksmi per kelmus šokinėja. Štai, tas mažiuks barsukas iš savo olos apsidairyt išlindęs. Ten voverė iš medžio į medį, nuo šakos ant šakos, uodegą papūtus šokinėja.

DALIA NOREIKAITĖ

K L A J Ū N A S

Ant žemės klajūno dančius užsirūstino — trenkė žaibu.

Pabūdo perkūnas, dievaitis erdvių, vaitodamas kaukė,

Lyg varpas skambėdamas šaukė:

Keleivi, sustok!

Klajūno šešelis tespėjo išgirst skausmo aidą. . .

Praūždamas vėjas kartojo — sustok!

Ištiesę rankas ir šakotus pirštus

Siekė medžiai šešeli sugriebti.

Bet šios žemės klajūnas pranyko

Nešinas likimo žiedą,

Nepalistas.

Pakelk gi galvą kiek aukštyr — ir ten matai daugel paukščių: ten varna ar šarka eglės viršūnėj mandriai sau uodegą kraipo; ten žvirblis džiūgdamas linksmi čirškauja. Tenai dagiliai, strazdeliai ir kiti paukšteliai savo balsus laido. Čia netoli genys snapu medį kala ir savo vaikams jieško lesalo ar peno; kai kur pakrūmėje lakštingala čiulbena.

Šilelyje ypač ausiai miela išgirsti daugelį garsų, balselių: vidurnaktį girdim mes bundantį lapą ar mažą paukštelį lizdelyje krebždantį. Saulei tekant pabunda šilelis, ir pilasi srovėmis žvėrių ir paukščių balseliai. Traksteli po žvėries letena džiūstančios šakos, ar sušlama lapai. Pasigirsta skambi lakštingalos giesmė, ir bičių dūzgimas pripildo ausis.

O, bet tie kvapai, kvapeliai — iš visur vėjo sparnais atlėkę, nosį kutena ir dvasią kelia; iš pievų plačių ir dirvonų atneša kvapą čiobrelis lengvasis vėjelis. Kvapai skujų, žolių, pievų gėlių, krūmų, medžių, žiedų ir žiedelių taip susilieja, kad atskirti nė vieno negalim. Kaskart vis nauji kvapai nosį kutena.

Toks šilelis su lietuviu labai susigyvena, ir miške lietuvis, ko verkia, nežino. "Nors jau dabar lietuvis plikuos plotuos gimsta, bet giesmėj mišką išgirdęs, be jo nenurimsta". Lietuvis mišką mylėjo, o jam miškas padėjo išsimaitinti, juo pasigrožėti ir nuo priešų pasislėpti.

Bet dabar jau kitaip: "...visa prapuolę... tik ant lauko pliko kelios kreivos, nuskurdę pušelytės liko..." Lietuvis kenčia — šilelis kenčia. Lietuva laisva — šilelis auga ir klesti; Lietuva pavergta — šilelis vargsta ir skursta, kartu su Lietuva vargą kenčia.

Be abejo ir dabar tas šilelis nuskurdęs kenčia ir verkia kartu su lietuviu, bet tikis šilelis ir laukia, kaip daugel jau kartų jis laukė — sulaukė geresnių tėvynės laikų.

Laukia šilelis laikų, kai vėl laisvas lietuvis ateis ir džiaugsis, gėrėsis jo gamta, kai vėl linksmi paukšteliai čiulbės, lapeliai šlamės ir tykliais vakarais skris vėjo sparnais lakštingalos giesmė vakarinė.

SAS DARBAI IR PLANAI

PASIKALBĖJIMAS SU ALGIMANTU GEČIAUSKU, SAS C. V-BOS PIRMININKU

— Mielasis Pirmininke, „Ateities“ skaitytojams būtų malonu išgirsti, kaip susitvarkė, ką dirba ir ką numato atlikti SAS C. V-ba, — paklausė Redakcija kol. Algim. Gečiauską, SAS C. V-bos pirmininką.

— Beruošiant žiemos stovyklas — darbo ligi ausų. Be to, gruodžio 14 laukia egzaminai, paskum kiti visoki darbeliai, bet turėkite kantrybės... — skubiai nuoširdžiu laišku atsakė kol. Alg. Gečiauskas iš Philadelphiajos.

Redaktoriai, jau įpratę kantriai laukti ir gyventi gražiais pažadais, tikrai buvo maloniai nustebinti, kai kol. pirmininkas, laimingai nuvertęs žiemos egzaminus, tik gal nuskriaudęs kalėdinę „prekybą“, atsiuntė atsakymus į Redakcijos klausimus, su kuriais ir visus skaitytojus maloniai supažindiname.

— Mielasis Pirmininke, kaip susitvarkė SAS C. V-bos visokios valdžios, išblaškytos po įvairias valstybes? Ar dažnai visi susitinkate, o susitikę ar nesipešate?

— Kolegės ir kolegos, dalyvavę metiniame SAS suvažiavime rugsėjo 1 d. prie Annapolio, gerai prisimena „priešrinkimos kampanijas“, o nebuvusius apšvietė kol. Pranas Zaranka, lapkričio mėn. Ateityje rašydamas: „Pakeitėm vyriausybę... Naujon SAS C. Valdybon išrinkti: A. Gečiauskas, A. Žukauskas, D. Karaliūtė, A. Lukas, S. Bobelis ir A. Čikota. Kandidatai: A. Vedekas, R. Žukaitė, A. Gaigalaitė ir N. Mekytė. Revizijos Komisijon įėjo V. Kleiza, J. Manelis ir J. Štuopis“. A. Žukauskui išvykus karinės prievolės atlikti, jo vieton atėjo kol. Nijolė Mekytė.

Kaip matome, C. V-bos žmonių dalis gyvena Philadelphiajoje, dalis New Yorke, gi „Gaudeamus“ redakcija — Džiugas Staniškis, Dalia Prikockytė ir Vida Kasperavičiūtė — įsikūrė Clevelande. Nors mus skiria nuotoliai, tačiau visus nuoširdžiam ir sklandžiam bendradarbiavimui jungia ateitininkiškos širdys.

— Baigiant senuosius metus ir pradėdant naujuosius, paprastai visos įmonės suveda knygas, darbus subalansuoja. O ką Jūs, Kolega Pirmininke, galėtumėte iš pirmojo pusmečio įrašyti į SAS aktyvą?

— Mano kabinetas perėmė portfelius iš kol. Vaclovo Kleizos, kuris Sąjungą vedė sėkmingos veiklos

keliu. Nelengva prieš jį laimėti varžybas, bet ką išdarysi — į balą puolęs sausas nekelsi. Dirbom, klydom, iš klaidų mokėmės, klausėme Revizijos Komisijos ir kitų paba-

Algimantas Gečiauskas

rančio, pamokančio žodžio. Ir taip visiems nuoširdžiai talkinant, į pirmojo pusmečio darbų aktyvą įsirikuoja: draugovių valdybų sėkmingi sąlėkiai Hartforde ir Chicagoje, prof. St. Šalkauskio 15 m. mirties sukakties minėjimai, mūsų Sąjungos oficiozo „Gaudeamus“ tobulėjimas, Los Angeles ir Worcesteryje įkurtos naujos draugovės, Sąjungos narių tarpe pagyventas religinis gyvenimas, kai kuriose vietovėse organizuojamos dažnės šv. komunijos su agapėmis, sutelkti Gyvojo Rožančiaus rateiliai, Philadelphiajos ir Chicago apylinkėse suorganizuotos žiemos stovyklos, žymiai paaugęs Sąjungos narių skaičius — matote, kolega Redaktoriau, ir mes turime kuo „pasigirti“, — rėmė jau beveik prie sienos pirmininkas Redakciją, aišku, jausdamas moralinį džiaugsmą ir padėką visoms draugovėms ir geriesiems nariams, kurie atskubėjo C. V-bos talkon.

Redaktorius, besidžiaugdamas šiais gražiais darbais, prisiminė iš

Chicago tūlo kolegos atsiųstą laišką, kur rašoma: „Beveik galima tvirtinti, kad šių dienų ateitininkų jaunimas turi daug menkesnį religinį pagrindą, negu Lietuvoje turėjo taip vadinami „cicilikai“... Šio laiško ištrauka ir vertė kolega pirmininką paklausti:

— Sakykite, pirmininke, o kaip ten iš tikrųjų yra su stud. ateitininkų religiniu gyvenimu? Nejaugi mus pralenkia „cicilikai“?

— Kartais žmonės nukalba per daug jau „poetiškai“... Negalima būtų tvirtinti, kad stud. atkams nerūpi gilesnis krikščioniškosios doktrinos pažinimas ir jos tiesų vykdymas gyvenime. Pvz., šių mokslo metų studijinė tema pasirinkome klausimus, susijusius su katalikiškumu ir visuomeniniu gyvenimu — Katalikiškumo aspektų, iškylančių visuomeninio pasireiškimo pareigas, supratimas. Tuo C. V-ba siekė pabrėžti, kad visa mūsų visuomeninė-organizacinė veikla išplaukia iš religinio pažinimo ir gyvenimo prasmės. Mūsų visuomeninį kelią nusako religinė prasmė, atskleidžianti pareigas, nustatanti veiklos gaires ir palydinti visai žmogiškajai kelionei. Gilesnį ir išsamesnį žvilgsnį apie mūsų religinį gyvenimą galėtų duoti SAS dvasios vadas tėv. Jonas Kidykas, S.J., kuris nuoširdžiai rūpinasi jį ugdyti ir brandinti jaunuose akademikuose (Tuo klausimu skaityk šiame numeryje tėv. J. Kidyko, S.J., straipsnį, paremtą anketiniais daviniais — Kokie mes esame? — Red.).

— Jauni žmonės nemėgsta snausti ant praeities laurų. Kokie tat darbai, kolega Pirmininke, numatyti jūsų planuose antrajame pusmetyje?

— Prieš akis — liturginis Gavėnios metas, skirtas atpirkimo darbui ir kančiai prisiminti, šviesiajam Prisikėlimo sekmadieniui pasiruoti. Prieš tai dar turėsime kitokių džiugių ir susimąstyti verčiančių momentų: Vasario 16 minėjimas, jaunimo globėjo šv. Kazimiero šventė, kovo 7 d. šv. Tomo Akviniečio ir Pax Romana dienos minėjimas, susirinkimai ir diskusijos lituanistinio auklėjimo, kultūrinio gyvenimo ir visuomeninės veiklos klausimais, gi Velykų atostogų metu planuojame Putname surengti ideologinio pasiruošimo

kursus, kurių prasingumą ir naudingumą taip aiškiai patvirtino panašūs kursai pernai Kennebunkporte. Taip besidarbuojant, atskubės ir pavasaris, atnešas vėl naujų rūpesčių dėl vasaros stovyklos, suvažiavimo etc.

Jeigu mūsų darbštusis pirmininkas būtų buvęs arčiau, redaktorius jam tikrai padėkos ir kolegiškumo ženklai būtų paspaudęs ranką, dabar gi liko tik draugiškai padėkoti už malonų pokalbį ir atsisveikinant dar klausimėlių paduoti:

— Nauji metai — nauji ratai. Kokius gi linkėjimus Jūs siunčiate SAS ir visiems jos nariams, pradedantiems 1957 metus?

— Patiems įsijungti ir stengtis kitus įtraukti į aktyvesnį organizacinį gyvenimą, susirinkimuose ir kasdieniniame gyvenime šalinti trūkumus bei ydas, kurias atneša mums naujų kraštų gyvenimo sąlygos, nuolat prisiminti šių metų šūkį — Stebėti - Spręsti - Vykdyti — būtų mano nuoširdžiausi linkėjimai Kolegėms ir Kolegoms Ateitininkams, su kuriais kartu dirbame, studijuojame, susitinkame suvažiavimuose ir kursuose, ginčijamės, diskutuojame ir taip veržiamės akademiškon ir katalikiškon ateitin, — baigė pokalbį energingasis SAS C. V-bos pirm. kolega Algimantas Gečiauskas.

ATEITININKŲ FEDERACIJOS VYRIAUSIOS RINKIMŲ KOMISIJOS

SKELBIMAS Nr. 1

Visiems Ateitininkų Federacijos nariams

1. Vykdydami Ateitininkų Federacijos valdybos pavedimą ir remdamiesi Ateitininkų Federacijos korespondencinių rinkimų nuostatų 6 punktu, skelbiame Federacijos Tarybos pirmininko ir Federacijos Tarybos rinkimus 1957 metų kovo mėnesio 15 dieną (Kitų Federacijos organų balsavimai bus paskelbti, pravedus šiuos rinkimus).

2. Federacijos Tarybos pirmininkas renkamas atskirai; Federacijos Taryba renkama iš dvidešimties narių, neskaitant pirmininko.

3. Rinkimai pravedami korespondenciniu būdu; balsavimo teisę turi visi Federacijos nariai — moksleiviai, studentai ir sendraugiai.

4. Visi ateitininkai, kurie yra įtraukti į Federacijos padalinių sąrašus, laikomi užsiregistravusiais balsuotojais. Tie ateitininkai, kurie nepriklauso jokiai ateitininkų padaliniui, iki 1957 metų sausio mėn. 15 d. registruojasi savo krašto rinkimų komisijos arba Vyriausioj Rinkimų Komisijoje, 209 Valley Ave S.E., Washington 20, D. C.

5. Visi ateitininkai iki 1957 metų sausio 15 d. gali patikrinti savo krašto arba Vyriausioj Rinkimų Komisijoje, ar jie yra įtraukti į balsuotojų sąrašus.

6. Kandidatai į Federacijos Tarybos pirmininkus ir Tarybos narius turi būti krašto rinkimų komisijai arba Vyriausiaj Rinkimų Komisijai pasiūlyti iki 1957 metų sausio 15 d. Kandidatus prašome siūlyti, nelaukiant paskutinės dienos.

7. Federacijos Tarybos pirmininku ar tarybos nariu gali būti renkamas kiekvienas ateitininkas, išbuvęs ateitininku nemažiau kaip dešimt metų be pertraukos. Tarybos narys gali būti renkamas ir kitoms pareigoms ateitininkų organizacijoje.

8. Nemažiau kaip trys balsuotojai gali pasiūlyti tiek kandidatų, kiek renkamujų. Siūlant reikia atskirai pažymėti, kas statoma kandidatu į Federacijos Tarybos pirmininkus ir kas statoma kandidatais į Tarybos narius.

9. Siūlytojai turi nurodyti siūlomų kandidatų vardus, pavardes, amžių, užsiėmimą, adresą ir pridėti raštu sutikimą kandidatuoti. Savo siūlymą kandidatų siūlytojai turi pasirašyti, nurodyti savo adresus ir kurios ateitininkų sąjungos kuriam padaliniui priklauso.

10. Kandidatų sąrašas su balsavimo tvarkos paaiškinimais bus išsiuntinėtas kiekvienam balsuoti užsiregistravusiam ateitininkui trisdešimt dienų prieš balsavimo laiką. Ateitininkas, negavęs kandidatų sąrašo nustatytu laiku, turi tuojau apie tai pranešti savo krašto rinkimų komisijai arba Vyriausiajai Rinkimų Komisijai.

J. Vitėnas
Pirmininkas

L. Dambriūnas
Sekretorius

Filmų klubai, džazas ir jaunimas

Vokiečių publicistas Walter Abendroth, svarstydamas aktualiąją dabarties jaunimo problemą, savo straipsnį (Das grosse Kopfschütteln ueber die Jugend: Die Zeit, 27 Sept. 1956) pradeda šiais faktais:

Norwalk, Kalifornijoje, trys berniukai (7, 9 ir 10 m.) nužudė savo tėvą, norėdami išvengti namų bausmės, skirtos jiems už vagystę. Teisme jaunieji nusikaltėliai aiškinosi norėję gyventi "pagal savo skonį".

Manchesteryje ir Londone, Anglijoje, būriai paauglių taip išgyveno filmą "Rock around the clock", kad bematant ir patys įsijungė į seksualinį šėlsimą, lydimą džazo garsų...

Miunchene, Vokietijoje, susidarė klubai, Fan-Clubs, kuriuose dalyvauja mergaitės, pasižadančios lankyti kiekvieną filmą, išsirinkti sau filmo "žvaigždę" ir stengtis jam padėti visokiose aplinkybėse. Be to, klubo narės platina įvairius pornografinius atvirukus, padedančius "giliau įsijausti" į artistų gyvenimą.

Autorius, suminėjęs šiuos faktus ir pakenkęs aktualiąją dabarties jaunimo problemą, daro šias išvadas:

1. Jaunuomenės pakrikimo banga veržiasi per įvairius kraštus. Ji pasidaro visuotinė grėsmė, tykanti palaužti moralinį jaunimo atsparumą.

2. Šis jaunuolių pakrikimas dažnai vadinamas "laiko apraiška", kuria bandoma pateisinti jaunųjų asmeninį atsakingumą ir visą kaltę suversti laiko įtakai, sąlygoms ir aplinkybėms.

3. Jaunųjų doriniam palaidumui palankias sąlygas sudaro ir vyresniųjų gyvenimas, nuotaikos, kurioms nieko nebėra šventa, kilnu ir dora.

4. Religija, nustatanti moralines normas ir palaikanti jaunose širdyse dorinį kilnumą, daugelyje kraštų bandoma pakeisti visokiais prietaringais svaigėjomais: žvintį šventųjų pavyzdį mėginama pakeisti pasirinktųjų filmo "žvaigždžių" nuotykių, sakramentinę ir pedagoginę išpažinties reikšmę — psichoanaliziniiais tyrinėjimais bei hipnozu, nuvedančiu į visokius burtus ir prietarus.

5. Reikia įieškoti jaunųjų dori-
nio pakrikimo tikrųjų priežasčių ir
siūlyti tikrąsias priemones, pade-
dančias jauniems žmonėms kopti į
dorinį kilnumą.

Autoriaus mintys, kad ir nuda-
žytos vokiškojo jaunimo gyvenimo
spalvomis, kurias stipriai pa-
veikė hitlerinis auklėjimas ir po-
karinis gyvenimas, iš dalies pavaiz-
duoja jaunimo nuotaikas ir kituo-
se Europos kraštuose.

Bręstantis jaunimas JAV

taipgi kelia nerimą jaunimo auk-
lėtojams, auklėjimo įstaigoms, ne-
mažai rūpesčių atneša ir patiems
tėvams, kenčiantiems dėl įvairių
vaikų nusikaltimų ir tardymų.

Nuotaikos, augančios JAV jauni-
mo tarpe, matyti ir minėtame Ka-
lifornijos jaunųjų nusikaltėlių pa-
siaiškinime dėl žmogžudystės —
"mes norėjome gyventi pagal savo
skonį".

Nepaisymas vyresniųjų autorite-
to, pamokančio žodžio, išnykimas
elementaraus mandagumo ir padė-
kos jausmo, gaivališkas siautėjimas
autobusuose, traukiniuose ir kt.
susisiekimo priemonėse, išžūlus
visuomeninio turto gadinimas, su-
mažėjimas riteriškos pagarbos ki-
tos lyties asmeniui, naktinis siau-
tėjimas parkuose, aikštėse, miestų
gatvėse — dažniausiai plakamos
ir minimos dabarties JAV jaunimo
apraškos.

Šios palaidumo žymės atsispindi
ir jaunimui skirtose literatūroje,
praradusioje pirmąsias idėjinį vei-
dą, charakterius ir vaizdus. Publi-
cistė Dorothy Thompson žurnale
"Ladies' Home Journal" rugsėjo
mėn. aštriai kritikuoja sumenkėju-
sią jaunimo literatūrą JAV, prara-
dusią idėjinį bei didaktinį charak-
terį, pagaliau išnykusią ir jaunųjų
meilę knygai. Autorė rašo: "Niekas
negali pakaltinti, kad Amerikoje
vaikams stigty fizinės priežiūros bei
turtų: jie gražiai nuplaunami ir iš-
maudomi, maitinami pagal dietos
reikalavimus, tačiau jiems dažnai
trūksta dvasinio maisto, stiprinan-
čio jų dvasią ir ugdančio charakte-
rį. Dėlto ir auga mūsų tarpe dvasi-
niai ištižėliai".

Autorius John A. Oesterle
straipsnyje "Opera Goes to College"
(America, Oct. 20, 1956), tarsi no-
rėdamas atsverti jau perdažnai
linksniuojamus spaudoje jaunųjų
nusikaltimus ir palaidumą, džiaug-
iasi, kad naujoji St. Mary's Col-
lege, Notre Dame, Ind., salė, kai-
navusi 2.5 milijonų dolerių ir tu-
rinti 1,340 sėdimų vietų, duos gali-
mybę šiemet 9,000 studentų pama-
tyti operos gastroles — Mozarto
"Figaro vestuvės" ir Puccini "Ma-
dame Butterfly". Ta pačia proga
autorius kelia mintį stiprinti ir ug-

TA PATI UGNIS

KAIP mylėjo Dievas savo kūrinius pra-
džioje, taip jis juos myli iki galo.

Jis iš jų neatima jokios būties, kurią
pradžioje suteikė; Jo valia neturi susikrim-
timo.

Kūrinių yra panaši į savo pradžią, nes
ji yra iš nieko jo darbu išvesta. O jis, bū-
damas artimas jai savo kilme

Ją vilioja, pasilenkdamas į ją,

Taip kaip ugnis, skriedama per sausą
medį, ateina jo ošdama.

Saulė ištraukė medį iš žemės savo veido
jėga:

Kai medis kelia savo šakas į dangų — savo
šaknis jis leidžia į žemę.

Kai ateina vasara ir saulė pasiekia sa-
vo viršūnes,

Ji stiprina jį savo išlaisvinančia ranka,
atidarydama jo lapus, kad jis duotų žiedų ir
vaisių.

Tačiau juo daugiau reikalauja dangaus
ugnys,

Tuo greičiau ir gilios šaknys

Turi įieškoti, smelktis, kastis, raustis ir
lysti į žemę,

Jieškodamos žemės riebalų ir jos vyno.

O kai medžio liemuo bus išaugęs, ateis
kirtėjas ir jį nukirs.

Ugnis, kuri jį ištiks, paliks iš jo tik pe-
lenus.

TOKS yra Dievo reikalavimas kūrini-
jai ir jos likimas,

Nes ją sukurdamas jis padarė ją sau,
pagal savo kūrybos planą.

Tas pat yra rašoma knygoje: "Ta pati
ugnis dega trijose buveinėse".

Ta pati ugnis, kuri maitina jūsų gyve-
nimą čia,—

Danguje yra laimingųjų būtybių spin-
desys ir išlydis,

O pragare yra kančia ir degimas.

PAUL CLAUDEL,
Les repos du septiem jour

dyti JAV studentijos tarpe tikrą ir
didį meną, pasotinantį žmoguje
glūdintą estetinį alkį (ten pat, psl.
73).

Tokios jaunimo bėdos ir rūpes-
čiai mirga Europos ir JAV spaudo-
je. Ar Mozarto ir Puccini operos
nustelbs džazo garsus, ar jos išves
jaunimą į idealo meilę žėrintį gy-

venimą? Tai klausimai, kurie lau-
kia atsakymo iš auklėtojų, mokslo
įstaigų ir jaunimo organizacijų,
pašauktų, anot mūsų prof. St. Šal-
kauskio, ugdyti jaunose širdyse
dvasinės jaunatvės žymes — idealo
meilę, dorinį jautrumą, protinį gy-
vumą, pasiryžimą nuolat tobulėti
ir optimizmą.

TYLIEJI OLIMPINIAI ŽAIDIMAI

Kai ne vienas sportininkas dar gyvens praeitų metų olimpinių žaidimų išpūdziais, į gražųjį Italijos Milaną rinksis visa eilė sportininkų panašaus pobūdžio žaidimams. Tačiau šios žaidynės skirsis tuo, kad jos bus paženklintos tyla. Rugpjūčio mėnesį savo sportinius sugebėjimus mėgins pasaulio nebyliai ir kurtieji. Todėl dažnai šios sportinės varžybos ir vadinamos Tyliaisiais Olimpiais žaidimais.

Jau aštuntą kartą rinksis tylieji pasiryžėliai. Pagrindinių žaidimų organizatoriumi yra Commite International des Sports Silencieux. Žaidynės rengiamos kas ketvirtį metų. Pirmą kartą buvo rungiasi Paryžiaus sporto stadionuose; tai įvyko 1924 metais. Ir kitos Europos valstybių sostinės priglaudė šiuos sportininkus: žaidimai buvo praversti Londone, Stockholme, Kopenhagoje ir kt. Paskutinis susitikimas įvyko Belgijoje 1953 m. Briuselio mieste.

Žaidimuose dalyvauja vyrai ir moterys, tačiau tik nebyliai ir kurtieji. Rungiamasi lengvoje atletikoje, pravedamos plaukimo varžybos, lenktyniauja dviratininkai, žaidžiamas futbolas, krepšinis, lauko tenisas ir išbandomas šaudytojų tikslumas. Pats faktas, kad dalyviai negali girdėti teisėjų balsų, iššaukia kiek ryškesnių kontrolės problemų. Tačiau ir jos nugalimos, nes regėjimas šitokiu atžvilgiu visapusėkai vyrauja. Lenktynėse starteris stovi prieš dalyvius, kad jie galėtų matyti jo ženklus; futbolo teisėjai savo sprendimus daro vėliavėlėmis ir t.t.

Dažnai imituojamos olimpinių žaidimų tradicijos: paradas atidarymo metu; į pasaulį išleidžiami tūkstančiai karvelių, kurie simbolizuoja taiką; žaidimų laimėtojams skiriami medaliai ir t.t. Tik žiūrovų ovacijos ir plojimai žaidėjams negirdimi.

Paskutiniuose žaidimuose dalyvavo 14 valstybių atstovai. Gausiausi buvo vokiečiai, kurie atsivežė 65 sportininkus ir varžybas komandiniai laimėjo. Gerai pasirodė ir švedai bei anglai; pastarieji, atsivežę tik 28 atletus, užėmė trečią vietą. Be abejonės, skaitytojai bus įdomios atskirų sportininkų pasekmės. Tenka pastebėti, kad tremties lietuviai sportininkai prie šių nelaimingų žmonių atsiektų rezultatų neprilygsta. Štai vokiečiai Hille 800 metrų išbėgo per 1:56,1 min. Suomis Sodergard pasiekė

1.81 m šuolyje į aukštį, gi švedas Oman ietį nusviedė virš 61 m. Palyginant, būtų tiksliausia tvirtinti, kad geresnės vyrų pasekmės prilygsta moterų pasaulio rekordams. Žinant, kad nebylių mokyklos venčia akcentuoti individualinį sportinį pasireiškimą, bendras šių sportininkų pasekmes turime laikyti geromis. Reikia prisiminti, kad

Pirmą kartą tolimojoje Australijoje praverstos olimpinės sporto varžybos skaitytinios tikrai pasisekusiom. Žaidimuose dalyvavo virš 4000 pačių geriausių pasaulio sportininkų, kurie atstovavo 67 kraštus. Tik politinių reiškinių įtampa buvo jaučiama per visą žaidimų laikotarpį: kai kurių valstybių sportininkai protesto ženklais nedalyvavo žaidimuose, vengrų sportininkai publikos buvo sutinkami su ovacijomis, gi rusus dažnai net švilpimai lydėjo. O po žaidimų ne visi sportininkai grįžo į tėvynę; keletas rumūnų ir visa eilė vengrų pasirinko tremtį ir laisvę vietoj gyvenimo pavergtoje tėvynėje.

Iš ryškesniais laimėjimais pasipuošusių sportininkų verti paminėjimo yra šie: amerikietis B. Murrow ir australė B. Cuthbert, abu laimėję 100 m ir 200 m bėgimus bei sėkmingai pasireiškę 4×100 m estafetėje; rusas V. Kuts, laimėjęs ilgąsias distancijas 5,000 m ir 10,000 m; amerikietis M. Campbell, laimėjęs dešimtkovę pasigėrėtinu rezultatu bei M. Rose, savo puikiu plaukimu laimėdamas 3 aukso medalius.

Neapsieita ir be kuriozų, kurių ryškiausių tenka skaityti futbolo rungtynės tarp Indonezijos ir Rusijos rinktinė. Pirmieji, žinodami rusų stiprumą, nutarė savo varuose įrengti "geležinę uždangą": 10 žaidėjų atsistojo prieš vartus, o vienuoliktasis bandė prasiveržti pro rusus. Savaime suprantama, kad jo pastangos buvo nevaisingos, tačiau daug nuostabiau, kad ir rusai nesugebėjo įvarčių pasiekti, ir taip šios rungtynės, net ir po prailginimo, baigėsi 0:0. Tik antrą kartą prieš tą pačią rinktinę žaidę rusai sugebėjo išplėsti 4:0 lai-

siems sportininkams labai sunku treniruotis, nes visi pamokymai yra daug komplikuočiau — jiems neišaiškinti visko taip paprastai, kaip normaliam sportininkui. Reikia džiaugtis šių žmonių pastangomis, nes jie savo fizinius trūkumus atsveria, rasdami džiaugsmo varžybose. Dažnai vykdomi ir kiti platesnio masto susitikimai: rungiamasi tarpvalstybiniu mastu, pravedamos valstybinės pirmenybės ir t.t. Pasauliniai rekordai registruojami, ir kasmet paskelbiami geriausios pasekmės atsiekę atletai. Tačiau pati esminė prasmė yra pats dalyvavimas žaidimuose, — o tame ir glūdi tikroji olimpinė mintis.

MELBOURNAS, 1956

mėjimą, o vėliau laimėti ir pirmą vietą.

Džiugu, kad pasitaikė ir visapusiško sportiškumo žymių. Štai anglas C. Brasher, 300 m bėgime su kliūtėmis, atbėgo pirmuoju, tačiau vienas teisėjas jį diskvalifikavo, nes jam atrodė, kad anglas trečią vietą užėmusį norvegą Larsen stumdė. Skundų komisija, sprendama šį klausimą, atsiklausė minėto norvego, ir šis paneigė stūmimą, nors tuo prarado sidabrinį medalį ir turėjo tenkintis trečia vieta.

Neoficialiai praktikuojama taškų sistema remiantis, rusai pasirodė geriausiai. Kadangi jie buvo atsiuntę savo sportininkus beveik visoms šakoms ir ypač labai gerai pasirodė gimnastikoje bei imtynėse, jiems ir pavyko sumedžioti daugiausiai medalių. Lengvosios atletikos srityje vyravo amerikiečiai, laimėję 15 aukso medalių. Vandens sporte pirmą kartą stipriai pasirodė australai. Krepšinio aukso medalis penktą kartą iš eilės atiteko amerikiečiams.

Nors ir už svetimias valstybes rungdamiesi, olimpiniuose žaidimuose dalyvavo ir keli lietuviai. Nepaprastai miela pastebėti, kad jų pasirodymai tikrai geri buvo. Rusijos rinktinėje žaidė krepšinininkai Petkevičius, Lauritėnas ir Stonkus; pastarasis savo greitumu ir vikrumu rusų rinktinėi buvo ypač vertingas, nes jai pelnė daug taškų. Visi jie gavo sidabrinus medalius. Ir už australų rinktinę žaidė 2 lietuviai, tačiau šiai komandai nepasisekė ypatingiau pasirodyti. Lengvosios atletikos srity dalyvavo 2 lietuviai: Antanas Míkėnas laimėjo sidabrinį medalį 20 km ėjime, gi J. P. Pipynė bėgo 1500 m,

(nukelta į 22 psl.)

POPIEŽIAUS KALĖDINĖ KALBA

Šiemetinė pop. Pijaus XII kalėdinė kalba, kaip tvirtina spauda, buvusi pati ilgiausia, išsamiausia ir kiečiausia nuo 1939 m., kada jisai pirmą kartą iš šv. Petro sosto paskelbė teisingumu paremtos taikos principus ir veiklą.

Ateistinio komunizmo siautėjimas Europoje, kruvinosios žudynės Vengrijoje ir kituose komunistų užgrobtuose kraštuose, karo veiksmai Rytuose, Jungtinių Tautų bejėgiškumas ir netekimas vadovaujančio autoriteto, pačių katalikų pasimetimas ideologiniame kelyje ir nepateisinamas ieškojimas sugyvenimo su komunistiniu pasauliu vertė Kristaus Vietininką ištarti kietus ir griežtus žodžius, kuriuos bolševikinė spauda Maskvoje tuojau išvertė į karo kurstymą ir laiminimą...

“Atsigręžti ir priimti absoliutines vertybes, padedančias asmeniui ir bendruomenėms siekti teisingos taikos ir saugumo, pasmerkti “klaidingąjį realizmą”, siekiantį vis ieškoti nuolaidų, minkštumo ir sugyvenimo, narsiai ginti ir kovoti už dieviškąsias ir žmoniškąsias teises, už amžinąsias tiesas — mūsų kelias į pergalę, taiką ir saugumą”, pabrėžė pop. Pijus XII kalėdiniame žodyje.

VASARIO 16 ARTEJANT

Tautinės šventės, iškilmingai ir pakilia dvasia švenčiamos visų tautų, paprastai siekia dviejų tikslų: propagandinio ir pedagoginio.

Propagandinis tikslas nori saviškiams, o ypač kaimynams atskleisti tautos charakterį, nueitąjį istorijos kelią, ryžtingumą ir kūrybinį pajėgumą. Per tokias šventes pro visų akis prabėga suglausta tautos istorija.

Pedagoginis bei auklėjantis tautinių švenčių tikslas siekia tautos naiviuose įdiegti gilesnius patrijotinius nusiteikimus ir pasišventimą tautinėms vertybėms.

Mūsų Vasario 16 dabartiniu metu ypač siekia propagandinio tikslo: suglaustai parodyti lietuvių tautos istorinį kelią ir atverti skriaudas, jai padarytas ir tebedaromas bolševikinio užgrobio.

Radio ir televizijos programos, straipsniai ir informacijos kitų tautų spaudoje, leidiniai, mūsų menininkų ar liaudies kūrybos parodos, minėtini lietuvių rašytojų, mokslininkų, kūrėjų darbai, jaunimo veržimasis moksliniam ir visuomeniniam gyvenimui, aplamai lietuvių tautinis, kultūrinis, bendruomeninis susiorganizavimas — vis ta propagandinės priemonės, akivaizdžiai kitiems rodančios lietuvių tautos gyvybę, kūrybingumą ir veržimąsi žmoniškon laisvėn.

Ateitininkai, savuose minėjimuose siekdami pedagoginio tikslo ir stiprindami narių patrijotinius nusiteikimus, gi lietuviškoms bendruomenėms padėdami atsiekti propagandinio tikslo, geriausiai gali įprasminti Vasario 16 šventimą: tada ir mes patys stiprėsime lietuviškame gyvenime, ir kitiems atversime mūsų tautai padarytas ir tebedaromas skriaudas.

ORGANIZACINĖS DRAUSMĖS KLAUSIMAI

Niekada nepasižymėjome organizacine drausme, tačiau tai nereiškia, kad jos nereikėtų. Štai ir vėl vienas nemalonus pavyzdys. Prieš pat Kalėdas viena studentų ateitininkų draugovė rengė susikaupimo valandą. Šv. mišioms ir konferencijai buvo kviestas pats Federacijos Dvasios Vadas. Jo rūpesčiu buvo taip pat paruošti bendri pusryčiai. Tačiau į šią susikaupimo valandą iš apie 30 draugovės narių atsilankė vos 7.

Tuo visiškai nekeliamas klausimas dėl studentų ateitininkų religinio stovio. Apie tai šiame numeryje išsamiai savo straipsnyje referuoja SAS Dvasios Vadas. Šios susikaupimo valandos nepasisekimo priežasčių pirmąjį eilę reikėtų ieškoti draugovės narių organizaciniame nesusiklausyme. Jis reikšiasi visose vietovėse ir ne tik pas studentus, bet ir pas moksleivius ir ypač pas sendraugius.

Susirinkimuos dalyvauja tik nedidelė narių dalis, vengiama bet kokio darbo, kuris pareikalautų savo organizacijai skirti menką valandėlę laiko, bijoma atsakomybės ir aukos, neprisirengiama net nario mokestį sumokėti. Nedaug geriau ir pačiose valdybose, per didelius vargus sudarytose. Jei ten kas nors ir planuojama bei rengiama, — tai paprastai paskubom, be didesnių pasiruošimų, kad tik būtų atlikta, nes taip reikalauja centrų valdybos. Netenka abejoti, kad ir ana susikaupimo valanda būtų sutraukusi daugiau narių, jei draugovės valdyba būtų parodžiusi didesnių pastangų.

Mes visada juokais kalbame, kad Amerika — laisvas kraštas, ir čia gali daryti, ką tik nori. Tačiau šis galvojimas jau nejuokais pradeda įsivyrėti mūsų tarpe ir įnešti netvarkos. Pats laikas imtis griežtesnių priemonių ir sustiprinti organizacinę drausmę.

1957 M. SAUSIS

NR. 1

MUMS RAŠO

— Dr. Zenonas Ivinskis, Roma: Džiaugiuosi kiekvienu Jūsų išleistu Ateities numeriu, kuris vis kitoks, naujas, originalus, vis artimas jauno ir seno ateitininko širdžiai. Ir mes, seniai, mielai imame į rankas Ateitį ir skaitome, ką mūsų jaunieji rašo.

— Džiugas Staniškis, Gaudeamus redaktorius, Cleveland, O.: Dėkojame Ateičiai už nuoširdžius sveikinimus visam Gaudeamus redakciniam kolektyvui. Malonu, kad Jūs ir mūsų darbu esate patenkinti...

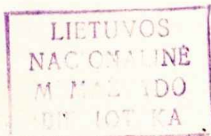
— Jonas Medušaškas, Vokietija: Aišku, Ateičiai būtų galima statyti dar didesnių reikalavimų, bet tada kiekvienas pagėdautojas turėtų pirmiausiai savęs paklausti, kuo jis padeda Ateities turinį ir formą pagerinti... Telaimina Dievas Jūsų darbus 1957 metais!

— Dr. K. Pemkus, Cicero, Ill.: Europoje visi tavęs, Ateitie, laukdavo ir laukia. Visi — vyresnieji ir jaunimas Vasario 16 gimnazijoje. Tu išlikai ir Amerikoje gražus žurnalas, nevirtai banalių reklamų ir išvykų į Kaliforniją skelbėju... Iš Vasario 16 gimnazijos moksleivių galėtų daugiau kas bendradarbiauti, tačiau drąsos trūksta...

— Dr. Antanas Maceina, Vokietija: Redakciniam kolektyvui ir Ateičiai sėkmės ir gražiausių kūrybiškiausių metų!

*

— Nuoširdžiai dėkojame šioms ir visiems Ateities skaitytojams, bendradarbiams, rėmėjams ir bičiuliams, kurie Kalėdų šventėse mus sveikino ir linkėjo sėkmės 1957 metais.

DARBAI IR ŽMONĖS

SU JAUNIMU DZŪKIOJE, ESTIJOJE IR AMERIKOJE

KUN. J. BOREVIČIAUS 50 METŲ SUKAKTIS

Pušelių sakais kvepianti Dzūkija garsi ne tik senų žmonių padavimais, legendomis, lyriškomis dainomis ir poringėmis, bet ir tuo, kad tenai prieš 50 metų gyvenimo kelionę pradėjo tėv. Jonas Borevičius, S.J., ateitininkų ir apamai lietuviškojo jaunimo bičiulis ir auklėtojas. Ir sunku būtų surasti kokią jaunimo suvažiavimą, konferenciją, stovyklą, kurios nepuoštų tėv. Jono Borevičiaus, S.J., maloni, dzūkiška šypsena, drąsus, optimistinis žodis, dažnai palydimas aristokratiško humoro ar jėzuitiško sąmojaus.

Jo gyvenimo kelionė, prasidėjusi 1906.XII.6 Alytuje, iš gražiosios Dzūkijos pasuko į Olandiją, kur jis jėzuitų mokyklose, Valkenbūrgėje, išėjo filosofijos ir teologijos mokslus, vėliau socialines studijas gilino Vokietijoje, Miunsteryje, ir Belgijoje, Liuvono universitete. Po studijų mieląjį Sukaktuvininką jau sutinkame artėjantį į Dzūkijos kaimynystę — Estiją, kur jisai Taline 3 metus vadovauja Jaunimo Auklėjimo Institutui ir dėsto rusų gimnazijoje.

Bet jį vis traukia atgal grįžti dzūkiškos pušelės, savas kraštas. Tolyne beriedanti gyvenimo kelionė tėv. Joną Borevičių atveda į Šiaulius, lietuviškosios laisvamanybės sostinę, gerokai prisigėrusią šliupo ir jo bendrininkų dvasios. Šiauliuose šliupinė laisvamanybės susitiko su jėzuitiška, lojoliška apaštalavimo dvasia. Ton kovon įsijungė tėv. Benediktas Andriuška, S.J., tėv. Jonas Borevičius, S.J., ir kiti talkininkai.

Šiauliuose atidarytame Prekybos Institute sugužėjo daug gražaus jaunimo. Čia vėl Sukaktuvininkui graži religinio, pedagoginio ir visuomeninio darbo dirva. 1941—1944

m. tėv. J. Borevičius čia kapelionauja, buria vienon šeimon akademinių jaunimą, globoja ir darbuojasi su ateitininkais. Ir kažin, ar tada šliupinio fronto žmonės Šiauliuose neniršo, sakydami: "Ir kelmas žino, ko tie jėzuitai čia maišosi"...

1941 m. Šiauliuose apsigyveno iš Vilniaus atsikėlęs prof. St. Šalkauskis su šeima. Ligotas, Lietuvos nelaimių išvargintas, bet vis neramus, trokštąs žiebtį gyvosios dvasios liepsnelę savo ir kitų širdyse. Tėv. J. Borevičius dažnai apilanko ligotą prof. St. Šalkauskį ir jo šeimą, kviečia ir buria krūvon ateitininkus. Ir taip apvaizdiniu keliu Šiauliuose tvirtėjo gyvoji dvasia, pasiryžusi įveikti šliupinį ateizmą.

Tremties dienos tėv. J. Borevičių per Šveicariją atvedė Amerikon, kur jisai jau 10 m. gyvena Chicagoje, o iš čia vėl keliauja visur, kur tik reikalinga religinė, visuomeninė, organizacinė parama. Tokios jo paramos ir talkos ypač dažnai susilaukia ateitininkai sen draugiai, studentai ir moksleiviai.

Ir taip rieda Sukaktuvininko kelionė vis su jaunimu per sakais kvepiančią Dzūkiją, kaimyninę Estiją, Vokietiją, Šveicariją, šiaurinę Ameriką... Nuo kelionės dulkių, kaitros ir nuovargio Sukaktuvininką apsaugo jo optimistiška, iš Dzūkijos išsivežtoji dvasia ir ryžtingumas.

"Ateities" skaitytojų šeima maloniai sveikina savo nuoširdųjį bičiulį tėvą Joną Borevičių, S.J., nuo Alytaus gimnazijos suolo suaugusį su ateitininkiškais idealais, o ir dabar visada rūpestingai atskubantį ateitininkiškon talkon.

Dieve, laimink ir tolimesnę jo gyvenimo kelionę

J. Ptr.

studentas pasižymi moksliniu darbštumu, tvarkingumu ir yra nuoširdus idealistas.

● **Jaunime, gelbėk senimą!** Tokia antraštė "Drauge" rašo Al. Baronas ir nusiskundžia, kad daugelis mūsų vyresniosios kartos žmonių neištiesia jauniems skatinančios rankos, neparodo patrauklių pavyzdžių, mėgsta tik įkyriai dejuoti ir verkšlenti. Tokiems jaunimas turi ateiti talkon, "pradėti gelbėti senimą, kurių ne vienas visą savo gyvenimo esmę suvedė į steiką, dolerį, porčių ir nuolatinį namų dažymą".

● **Dr. Andrius Baltinis** praėjusių metų "Aidų" 9 nr. nuodugnai recenzuoja Alfoso Sušinsko knygą "Jaunystės Maršą", primindamas, kad šitoji knyga dabarties dienų moksleiviui labai naudinga ir reikalinga, "kai mokslo ir asmenybės idealai daug sunkiau pasiekiami".

● **Kun. dr. Paulius Ragaižinskas**, profesoriaujas Tolimos universitete, Kolumbijoje, ispanų kalba rašo studiją — Lietuvos renesansas Marijos Pečkauskaitės kūryboje. Autorius prašo atsiliepti asmenis, galinčius suteikti jam žinių apie M. Pečkauskaitės gyvenimą, kūrybą, paskolinti išleistų ar rengiamų studijų apie mūsų gyvenimo menininkę Mariją Pečkauskaitę. Rašyti adresu: Rev. dr. Paulius Ragaižinskas, Universidad del Tolima, Ap. aereo 613, Ibaguė, Colombia, S. A.

● **Alfa Sušinskas**, Ateities ir kitų katal. laikraščių bendradarbis, šiais metais Ateičiai rengia gyvą, įdomų keletos straipsnių ciklą: Iškilmingos šuns laidotuvės Clevelande, šeštasis Barboros vyras, Rozalija bučiuojasi su papūgomis, Meilės išniekinimas. Visi straipsniai bus sujungti vienos pagrindinės idėjos.

● **Kun. Vytautas Pikturna**, lietuviškoje Angelų Karalienės par. dirbęs pastoracinį darbą, sutiko būti New Yorko stud. at-kų draugovės dvasios vadu. Tremties dienos Vokietijoje kun. Vyt. Pikturna yra gražiai dirbęs ir talkinęs stud. at-kų veikime.

DVI VYSKUPŲ KONFERENCIJOS

JAV katalikų vyskupų metinė konferencija įvyko Washingtone, o joje dalyvavo 259 vyskupai. Ta proga jie paskelbė pareiškimą, kuriame sakoma: "Dabartinėj krizėj mes jungiame savo balsą su šv. Tėvo balsu. Mes primenam jo karštus žodžius, pasmerkiančius tuos, kurie atnešė karo pavojus ir taip jau kenčiančiam pasauliui. Pirmiausia prisimename didvyrišką Vengrijos tautą. Išstisus šimtmečius ši tauta buvo krikščionybės tvirtovė ir išstisus šimtmečius buvo lie-

KULTŪRINIS GYVENIMAS

● **PAULIUS JURKUS**, buvęs Ateities redaktorius, "Pavasario prie Varduvos" autorius, laimėjo šių metų "Draugo" romanų premiją už romaną "SMILGAIČIŲ AKVARELĖ". Ateities redakcija ir skaitytojai sveikina mieląjį Paulių su gražiu laimėjimu. Apie laureatą, jo naująjį kūrinį ir premijos įteikimo iškilmes bus parašyta sekančiame numeryje.

● **"Anykščių Šilelio"** dalis, skirta vaikams ir pavadinta "Šilas atbunda", išleista Valstybinės Grožinės Literatūros leidyklos Vilniuje. Redagavo J. Žemaitis, iliustravo E. Jatulytė.

● **Romualdas Šviedrys**, su tėvais gyvenęs Kolumbijos sostinėje Bogotoje ir ten baigęs kolegiją, atvyko į JAV studijuoti atominės fizikos Cornell universitete. Jaunasis

jamas jos kraujas už vieningos krikščioniškosios visuomenės idealą. Dabar vengrų tauta vėl tapo apgalvoto žiauraus įsiutimo auka ir įrašė į laisvės istoriją nepalyginamą lapą". Jungtinių Tautų klaidos ir lėtumas esąs apskritai dabartinio žmonių gyvenimo veidrodis. "Tautos turi būti vieningos, ryžtingos ir pajėgios... Niekas taip nekenkia taikai, niekas taip nežeina tautų, išipareigojusių saugoti taiką, kaip nevienybė, kuri gresia išsklaidyti mūsų jėgas".

Kanados vyskupai susirinko Ottawoje. Konferencijoje dalyvavo 63 vyskupai. Čia buvo svarstoma katalikų veiklos reikalai įvairiose srityse: katalikų veikimo ir pasauliečių apaštalavimo, socialinės akcijos, misijų, auklėjimo, radijo ir filmų, ligoninių ir labdarybės. Ta proga vyskupai kreipėsi į tikinčiuosius, kviesdami melstis už taiką, papeikdami žmogaus teisių naikintojus ir taikos ardytojus.

PAX ROMANA POSĖDŽIAVO OTTAWOJE

Kiekvienais metais JAV ir Kanados Pax Romanai priklausančių organizacijų atstovai susirenka Ottawoje, Kanadoje, peržvelgti praėjusių metų darbus ir planuoti naujus. 1956 m. Pax Romanos Šiaurės Amerikos Komisijos posėdis buvo suauktas lapkričio 17-18 dienomis. Jame dalyvavo visa eilė katalikų studentų organizacijų, jų tarpe ir Studentų Ateitininkų Sąjunga, kurią atstovavo Viktorija Skrupskelytė, Fordhamo u-te studijuojanti prancūzų kalbą.

Suvažiavę delegatai svarstė daugybę rūpimų klausimų: santykius tarp paskirų federacijų, jų ryšius su Šiaurės Amerikos Komisija, perėitų metų Pax Romanos suvažiavimus Vienoje ir Genevoje. Nutarta surengti seminarą Bostone ir 1957 m. kovo mėn. viduryje iškilmingai paminėti Pax Romanos dieną. Posėdžiuose daug kalbėta apie Vengriją, ir visos organizacijos įpareigtos organizuoti pagalbą Vengrijai ir jos pabėgėliams. Buvo ypač įdomu išgirsti p. Edward Kirchner, Pax Romanos atstovą UNESCO, kuris trumpai aiškino įvairių katalikiškų organizacijų pastangas padėti Vengrijai per Jungtines Tautas.

Dalyviais rūpinosi Šiaurės Amerikos Komisijos direktorius P. Raymond C. Labarge ir jam ypač daug padėjo Ottawos Newman klubas. Suvažiavusius vaišino ir Ottawos Universiteto studentai. Sekmadienį, po šv. mišių šv. Patriko koplyčioje, Newman klubas surengė agapę, o posėdžiams pasibaigus — puikius pietus.

SAS BARUOSE

● Kalėdų atostogų metu SAS Centro Valdyba suruošė dvi žiemos stovyklas. Vakaruose gyvenantieji studentai rinkosi Crown Point, Indianoje, pas Tėvus Saleziečius, kur stovyklavo nuo gruodžio 27 ligi 30 d. Stovyklą suorganizuoti ir ją praveisti CV įgailojo Vaclovą Kleizą, kuriam padėjo Chicago ir Urbanos ateitininkai. Rytinio pakraščio stud. ateitininkų stovyklą įvyko netoli Philadelphia, Drexelio Technologijos Instituto stovyklavietėje nuo gruodžio 28 ligi sausio 1. Ten pat įvyko ir linksmas Naujų Metų sutikimas. Plačiau apie abi stovyklas bus rašyta vasario mėn. Ateityje.

● Greitu laiku stud. kandidatai gaus antrąją kandidato konspekto dalį. Pabrėžtina, kad pasirošimas stud. ateitininko pasižadėjimui reikalauja gilaus ateitininkų istorijos ir ideologijos pažinimo, tad gavusieji prašomi šio konspekto nepamesti ir juo mi pasinaudoti. Jei yra tokių kandidatų, kurie negavo pirmos ar antros dalies, prašomi rašyti D. Karaliūtei, 8551 Forest Parkway, Woodhaven 21, New York.

● SAS Soc. reikalų vedėjas Bronius Čikota prieš Kalėdas visoms draugovėms išsiuntė

nėjo remtinų studentų Vokietijoje pavardes. Džiugu girdėti, kad draugovės į šį reikalą dosniai ir laiku atsiliepė. Tačiau ne visos draugovės atsiliepė į SAS išdininko A. Luko prašymą iki gruodžio 15 d. sumokėti pirmąją dalį nario mokesčio.

● Negerai ir su Lietuvos Vaizdų albumo platinimo vėjumi. Kiekvienas studentas ateitininkas buvo prašomas (ir įpareigojamas) parduoti bent po vieną albumą. Draugovių valdybos šiame reikale yra atsakingos, ir prašomos atsiskaityti kiek galint greičiau su SAS išdininku.

● Pageidaujama, kad draugovių valdybos kreiptų rimtą dėmesį į Chicago ir Hartfordo suvažiavimuose iškeltas sugestijas veiklos atžvilgiu. Jei kils kokių klausimų, prašoma kreiptis į Centro Valdybą.

● Džiugas Staniškis, SAS spaudos ir Informacijos skyriaus vedėjas ir GAUDEAMUS redaktorius, padedamas savo kolektyvo, jau išleido tris GAUDEAMUS numerius šiais mokslo metais. Juose, be kronikinių žinių ir CV pranešimų, pasirodo ir vertingų diskusinių straipsnių. Džiugu, kad šis informacinis leidinys tobulėja.

ATSKLEISTA KNYGA

GYVENIMO KELIU

Lietuvoje moksleivių tarpe anais laikais labiausiai skaitomas autorius, šalia Karl May, buvo Tihamer Toth: nuotykių, kurie žavi kiekvieną jaunuolį, ir entuziazmas bei kilnūs pavyzdžiai, kurie jį patraukia. O Alfons Sušinsko straipsniai Ateities puslapiuose būdavo pirmutinis daiktas, kurio griebdavosi ano meto moksleivis, gavęs naują Ateities numerį.

Į tokios jaunimui skirtos pedagoginės literatūros tarpą neseniai atėjo naujas vardas. Tai Bronius Zumeris, dar pavasari laimėjęs jaunimo literatūros premiją už savo knygą GYVENIMO KELIU, kurią neseniai Italijoje išleido Tėvai Saleziečiai.

Trisdešimt viename skyrelyje autorius paliečia svarbiausias žmogiskojo gyvenimo sritis, didžiausią akcentą skirdamas asmenybės ugdymui ir religijai. Poroje skyrelių

iškeliamos jaunimo pareigos tėvynei. Iškeltos mintys ir temos, nors kartais išreikštos ir didaktine forma, jaunimui yra didžiai naudingos, tik reikėtų pajieškoti būdų, kaip jos pasiektų šių dienų moksleivį ar studentą, perkrautą studijiniu darbu ir laisvalaikį praleidžiantį prie televizijos ar šokių salės.

Tačiau ši knyga skaitosi labai lengvai. Autoriaus stilius grakštus, sakiniai dažniausiai trumpi, beveik kiekvienas iš jų — aforizmas. Knygoje labai gausu ir kitų autorių minčių, aforizmų, kurie seka vienas po kito, dažnai tarpusavy net per daug nesirišdami. Knibždėte knibžda daugybė palyginimų, vaizdiniai paremiškieji autoriaus dėstomą temą. Pasitaiko, kad tie palyginimai ir ne visai tiksliai parinkti. Pavyzdžiui, kalbant apie tiesos žodį, duodamas palyginimas

PREMIJUOTIEJI AŠTUONI LAPAI

DRAUGO romano premiją laimėjusi Birutė Pūkelevičiūtė knyga AŠTUONI LAPAI prieš porą mėnesių išėjo iš spaudos. Tai pirmasis autorės bandymas prozoje. Lietuviškajai visuomenei ji jau pažįstama iš poezijos rinkinio METŪGES, išleisto prieš porą metų.

Aštuoni Lapai — tai jaunos mergaitės pergyvenimų karo metu Danzige aprašymas, perpintas vaikystės ir jaunystės dienų laisvoje Lietuvoje epizodais. Šie staigūs perėjimai į laimingus jaunystės metus pabrėžia herojės vidinę tragiką. Autorė pagrindinė knygos mintimi stato klausimą: Kas yra gyvenimas? Kokia jo prasmė? Tačiau per didelį dėmesio sukaupimas stiliaus grožiui trukdo šią mintį pastatyti pirmoje vietoje ir ją pilnai išvystyti.

Karas ir jo pasekmės — tai išpirkimas nerūpestingų ir laimingų dienų laisvėje: „reikės išpirkti kraujo palikimą — savo pirmgimystę, vyšnių sodų baltą žydėjimą, ir visas džiaugsmingas vaikystės Velykas“. (386 psl.). Tai teisinga mintis, nes laimė atsiekiama tik

per skausmą. Šią tezę, tačiau, reikėjo daugiau apmąstyti. Gal dėl šio trūkumo knyga baigiasi per staigiai — atrodo, lyg turėtų sekti antroji dalis, kurioje autorė plačiau interpretuotų savo herojės fizinės ir dvasinės kančios prasmę.

Birutė Pūkelevičiūtė

apie du keliautojus beždžionių šaly (103 psl.). Tiesiakalbis keliautojas apibūdintas kaip „šiurkštus neurastenikas“. O po to sekanti O. S. Marden citata sako: „Atvirumas ir nuosirdus tiesos žodis — dvasios galiūnų ypatybė“. Argi galima dvasios galiūną išivaizduoti „šiurkščiu neurasteniku“?

Arba vėl — palyginimas apie egiptietį pomirtiniame teisme (149 psl.). Jame egiptietis sako: — aš neatėmiau... aš nežeminiau... aš neplėšiau... aš nepravirkdžiau... aš nepadariau blogo. Ir po to kalba autorius: „O kad taip galėtų kalbėti daugelis iš tų, kurie save vadina krikščionimis...“ Mūsų manymu, geram krikščioniui neužtenka nedaryti blogo — reikia daryti gera. Be abejo ir autorius taip galvoja, nes ne vieną kartą kitose vietose jis iškelia gėrio ir pasiaukojimo prasmę, tačiau tas egiptiečio palyginimas paviršutiniško skaitytojo bus gana blogai suprastas.

Dar keletas žodžių dėl paties knygos apipavidalinimo. Savo neįprastu formatu ir saldžiai patriotinėmis viršelio spalvomis knyga daugiau panaši į saldinių dėžutę. Gaila, kad dailininkas nerado nieko meniškai geresnio išreikšti turiningoms knygos mintims.

(Bronius Zumeris, GYVENIMO KELIU. Mintys jaunimui. Saleziečių leidinys Nr. 6, 212 psl. Kaina nepažymėta.)

J. Baužys

pateisinamas. Tačiau iš kitos pusės, ji vaizduoja didelį laiko tarpą, apima visą epochą, tad ir dieno-raščio vardas netiktų.

Aštuoni Lapai yra viena iš pačių geriausių knygų lietuvių literatūroje stiliaus atžvilgiu. Labai gausu įvairių stiliaus priemonių, savitai originalių kontrastų bei palyginimų. Aprašymai gyvi, grakštūs, pilni emocijos, didybės ir entuziazmo. Daugelyje vietų aprašymai impresionistiški.

„Skrieja tiesiai į raudoną saulę — žemės kamuolys — ugnies ir gyvybės žvaigždė, tebeliepsnojanti sutvėrimo dienos geismu. Skrieja žemė, apkibusi pumpurais, brinksianti sėklom, alsuojanti naujagimių šiluma. Skrieja — žaliuojanti nesibaigiančiais pavasariais, deganti gentkarčių troškimais: su liepsnojusi Dievo rankoje, meilės perekliuje, karštuose Pradžios rūkuose.“ (391 psl.).

Autorė šiltai ir vaizdžiai aprašo ir paprastesnius įvykius ar daiktus. Pav.: „Daržo pusė guli dar namo šešėly. Mamos nuravėti ir apkaupiti tarpysiai tebegaruoja nakties drėgme. Didelės, pilnavidurės aguonos, išsivertusios pro pumpurų marškinius, puikinas, lyg vešliai nauaugę merginos: baltos, marga-plunksnės ir juodai raudonos — iškarpytais, atsargiai pakedentais žiedlapiais.“ (166 psl.).

Aštuoni lapai yra didelis įnašas lietuvių literatūron, ir nė vieno skaitytojo tikrai neapvils.

(Birutė Pūkelevičiūtė. AŠTUONI LAPAI. Premijuotas romanas. Išleido Lietuviškos Knygos Klubas, 1956 m. Kaina \$3.75.) D. K.

KARJERISTAI VĖL PASIRODĖ

Ši knyga pirmą kartą buvo išleista prieš keliolika metų Lietuvoje ir dabar Amerikoje perspausdinta dviejose dalyse. Tai politinės organizacijos sekretoriaus Viktoro Domanto karjeros laiptais kopimo istorija. Šalia pastatyta Pono Murzos karjera, kurią jis tobulina per protekcijas Kauno poniūčių, kurios „pirmadieniais ir trečiadieniais nuo keturių ligi šešių būna namie“. Autorius Juozas Grušas, atrodo, labai aiškiais ir nesudėtingais bruožais norėjo pavaizduoti gėrio ir blogio kovą. Gėris, žinoma, laimi. Tačiau rašytojas savo herojų veda per daug tiesiu keliu, ir dėl to pasiklysta dėl per didelio jo suidealizavimo ir formos silpnumo. Domantas visiškai neturi jokių blogų ypatybių; o Ponas Murza parodomas, kaip veidmainio ir savanaudžio žmogaus įsikūnijimas. Tai

standartinė tema, standartiškai išvystyta. Grožinėje literatūroje žmogus be ydų yra sunkiai įtikinantis. Domantas ir Murza nėra gilaus charakterio žmonės, o bendrinio gyvenimo būties kopijos; ne charakteriai, bet modeliuoti tipai. Žmogaus charakterio apibūdinime pasigendama sintezės ir objektyvumo. Iš kitos pusės, veikalo kompozicija neblogai apvaldo vaizduojamojo laikotarpio politinio gyvenimo supuvimą.

Knygoje yra daug dialogo, dėl to ji labai lengvai skaitoma, tačiau jos stilius kartais monotoniškas. Dėl banalaus temos pristatymo gilesnio išpūdzio skaitytojui knyga nepalieka.

Juozas Grušas. KARJERISTAI. Romanas dviejose dalyse. Nidos Knygų Klubas Leidinys Nr. 14, 1956. Kaina nepažymėta. D.

PLAČIA ME PASAULYJE

TORONTO, KANADA

Toronto moksl. ateitininkų paskutiniame susirinkime buvo išrinkta nauja valdyba, susidedanti iš šių asmenų: Raimundas Stirbys — pirm., Aldona Šapokaitė — vice pirm., Violeta Barcevičiūtė — sekretorė, Romualdas Gudas — išd., Julius Treigys — kultūrinių pareigų vadovas.

Pradėjus naujus mokslo metus, mūsų kuopos susirinkimų nedaug tęjvyko, nes jaunimas užimtas mokslu ir, amerikoniškos įtakos veikiamas, gal kiek per daug pradėjo domėtis sportu. Tačiau, nežiūrint visų sunkumų, valdyba deda pastangas neapleisti ateitininkų ideologinio kultūrinio ugdymo, bei religinio atsinaujinimo. Šiam tikslui 1956 m. gruodžio 28—30 d.d. buvo rengtas Toronto ir Hamiltono ateitininkų suvažiavimas, visiems iškilusiems reikalams apsvarstyti. Programoje buvo religinis susikau-pimas, paskaitos, einamieji reikalai ir meninė dalis, atliekama pačių ateitininkų. (Lauksime šio suvažiavimo platesnio aprašymo. — Red.).

Audronė Kuolaitė

STUDENTĖS IŠ MAŽYTĖS DRAUGOVĖS

Mount St. Joseph stud. at-kių draugovė stengiasi nenusileisti kitoms, nors jos veikla yra gana mažoje skalėje. Bet tai nereiškia, kad draugovė mažai veikia. Energingos pirmininkės Danutės Kraučeliūnaitės vedama, ji sklandžiai ir tvarkingai žengia pirmyn: visos šešios draugovės narės uoliai lanko susirinkimus, kurių jau buvo sušaukta visi penki; visos uoliai stengiasi pildyti SAS CV pageidavimus; visokiais galimais būdais stengiasi prisidėti prie bendros veiklos.

Veikimas bazuojasi susirinkimais. Paskutiniajam iš jų, įvykusiame gruodžio 9 d., išlausėm Chicagos SAS draugovių vadų suvažiavime įkalbėtos SAS Dvasios Vado, kun. Jono Kidyko, S. J., paskaitos religiniais klausimais, padiskutavom, o vėliau trumpa valandėlė paminėjom Nekalto Prasidėjimo šventę. Valandėlės intencija — maldos už kenčiančią Lietuvą, jos partizanus, tuo pačiu prisimenant Vengrijos kovotojus.

Veikimas šalia susirinkimų labai nedidelis. Ši sritis palikta kiekvienai narei individualiai, tad visos stengiamės visur atlikti savo pareigas kaip lietuvių ateitininkės. Kiekviena proga primename sve-

Prieš pat adventą Ateities redakcija surengė nuotaikingą tradicinį pobuvį Angelų Karalienės par. salėje. Dalyvių buvo per 100, daugiausia jaunimo. Programa vyko prie kavos ir užkandžių. Salė išdekoruota dail. Ados Korsakaitės rūpesčiu ir papuošta originaliais dail. A. Galdiko paveikslais. Apie šį mūsų dailininką ir jo kūrybą kalbėjo P. Jurkus. A. Sabalis davė Kreivų Šypsenų pluoštą. Po to buvo šokiai iki pat jaukaus advento sutikimo prie keturių žvakių ir religinės muzikos.

Pirmąjį advento sekm., gruodžio 2 d., sendraugiai ir studentai surengė akademinį prof. St. Šalkauskio minėjimą. Gausiai susirinkusiems dalyviams kun. prof. St. Yla skaitė ilgą ir išsamią paskaitą. Stud. Alf. Dzikas pradžia ir pabaigai paskambino pianinu. Minėjimą pravedė A. Dambrienė. Sceną papuošė ir prof. Šalkauskio portretą nupiešė stud. Gražina Gaubytė.

Gruodžio 15 studentai at-kai bendrai ėjo į vieną iš Brodvėjaus teatrų žiūrėti vaidinimo "Inherit the Wind", kuriame liečiamos diskusijos darvinizmo klausimais. Po spektaklio, įvykusiame susirinkime apie evoliuciją ir jos teorijas paskaitą skaitė Br. Stočkus. Aktorius J. Daubėnas įvertino vaidinimą iš draminės pusės.

timtaučiams apie Lietuvą. Tokia proga pasitaikė mokslo metų pradžioje, kai Cincinnati miesto mēras, Charles P. Taft, pakvietė visus Cincinnati ir apylinkių kolegijose studijuojančius svetimtaučius į miesto rotušėje suruoštą jiems "priėmimo arbatėlę". Ten susipažinom su mēru, miesto tarybos nariais ir gražiu būriu įvairių tautų studentų.

D. V.

DETROITAS, MICH.

● Naują draugovės valdybą dabar sudaro: Narimantas Udrys — pirm., Algimantas Ruseckas — vicepirm., Pranas Zaranka — sekr., Juozas Polikaitis — išd., Kostas Stankus — soc. reikalų vedėjas.

Revizijos komisiją sudaro: Dalia Mikaitė, Valentina Pajaujytė ir Jonas Svėreckis.

● Lapkričio 18 d. Detroito at-kai — sendraugiai, studentai, moksleiviai ir jaunučiai — turėjo bendrą pobuvį Dievo Apvaizdos parapijos salėje. Į jį atsilankė ir parapijos klebonas kun. M. Kundratas, kun. Dėgilis, kun. Simanavičius ir kun. Krikščioniūnevičius. Susirinkimą atidarė sendraugių pirmininkas dr. Vladas Bublys, pakviesdamas pir-

KĄ VEIKIA NEW YORKAS?

Paskutinį advento sekmadienį stud. at-kai ruošė susikaupimo valandą pas tėvus pranciškonus. Pamaldas laikė ir kalbėjo apie Kristaus išikūnijimo prasmę Fed. dvasios vadas Tėvas V. Gidžiūnas, O.F.M. Gaila, kad dėl įvairių priežasčių šioje susikaupimo valandoje nedalyvavo tik nedidelė draugovės narių dalis.

NEW YORKO MOKSLEIVIAI

New Yorko Marijos Pečkauskaitės moksleivių ateitininkų kuopa dar lapkričio mėnesį išsirinko naują kuopos valdybą: Gediminas Naujokaitis — pirmininkas, Dalia Minkūnaitė — vice-pirm., Vida Lūšytė — sekr., Evaldas Remėza — išdininkas ir Irena Sandanavičiūtė — soc. reikalų vedėja. Kuopos dvasios vadu yra kviečiamas kun. J. Pakalniškis. Kęstutis Kudžma pakviestas kuopos globėju, Bronė Kulytė globoja vyresniąsias mergaites, Irena Banaitytė jaunesniąsias, o Alfonsas Dzikas sutiko būti berniukų globėju.

Naujoji valdyba gruodžio mėnesio 8-tą dieną ponų Lūšių bute buvo sušaukusi kuopos susirinkimą paminėti Nekalto Prasidėjimo šventę. Susirinko apie 20 moksleivių, kurie pasiklausė kun. Vyt. Piktarnos paskaitos. Planuojama rotatoriumi išleisti kuopos laikraštėlį.

G. N.

mininkauti kun. Krikščioniūnevičių. Kun. Dagilis kalbėjo apie ALRKF jubilėjinio kongreso atliktus darbus, o Pr. Zaranka jaunimo reikalais. Po to pasirodė studentai su humoro laikraščiu "Trupiniu", kurį skaitė A. Ruseckas, ir mūsų jaunučiai su eilėraščiais, dainomis bei muzika. Pabaigai žodį tarė kun. Kundratas ir LB Detroito apyl. pirm. V. Kutkus. Susirinkimo metu inž. Bajorūnas parodė vaizdų iš jaunimo stovykloje atliktų ir atliekamų darbų, o Br. Polikaitis parodė filmą iš stovyklos šventinimo iškilmių.

D. M.

1956 m. gruodžio 9 d. Bajorūnų namuose įvyko Detroito moksleivių at-kų kuopos susirinkimas prof. Šalkauskiui paminėti.

Išsamiai, mums suprantamai ir įdomiai apie prof. Šalkauskį kalbėjo mokytoja p. Kundrotienė, paragindama mus sekti jo pavyzdingu gyvenimu ir siekti jo idealų.

Po to A. Udrys paskaitė ištrauką iš "Žemaičių Krikšto", Giedrė Bajorūnaitė paskaitė referatą "Mūsų Kalėdų papročiai". Po referato buvo padiskutuota, pasikalbėta ir nutarta užsakyti "Ateitį" Saleziečių gimnazijai ir nusiųsti 10 dol. Vasario šešioliktosios gimnazijai.

A. Udrys

Waterburio at-kai sendraugiai, studentai ir moksleiviai metinės šventės metu 1956. XI. 3-4. Pamaldas laikė Fed. gen. sekr. kun. V. Dabušis, iškilmingo minėjimo metu kun. dr. V. Cukuras skaitė paskaitą, jaun. at-kai davė įžodį ir gražiai pasirodė meninėj programoj.

ŠATRIJA METŲ BĖGYJE

Atsigavusiai Amerikoje Korp! Šatrijai priklausė dabar studijuoją ir studijavę Lietuvoje bei tremtyje ateitininkai. 1955 metų spalio mėn. studentai ateitininkai atsiskyrė ir tuo būdu susidarė dvi grupės: stud. at-kų Korp! Šatrija bei baigusių studijas Korp! Šatrija.

Stud. at-kų Korp! Šatrija savo susirinkimus rengia viena kartą mėnesyje, sekmadieniais. Juose nagrinėjama literatūra, menas, muzika bei drama. Metų laikotarpyje buvo nagrinėtos knygos: "Namas geroje gatvėje", "Negestis" bei vaidinimas "Prieš srovę". Č. Grincevičius supažindino mus su opera "Faustas", ją pailiustruodamas plokštelėmis. Kolegė Stankaitytė, studijuojanti meną, aiškino moderniojo meno savybes. Korporacijos nariai pagyvina susirinkimus sava kūryba.

1956 m. balandžio mėn. korporacija suruošė jaunimo literatūros premijos įteikimo progą koncertą ir šokius. Visą programą ateitininkai išpildė savo jėgomis. Dainų šventės metu buvo surengtas Joninių laužas, į kurį atsilankė gana gausus būrys svečių iš įvairių Amerikos kampų. Spalio 27 dieną iškilmingai paminėjome Šatrijos 30 metų veiklos sukaktį. Iš ryto buvo pamaldos ir iškilmingas posėdis, kurio metu kun. Grauslys paskaitė labai įdomią paskaitą. Šių iškilnių progą šeši kandidatai davė priešai, įsijungdami į tikrųjų šatrijiečių eiles. Vakare puikioje salėje išklmės buvo užbaigtos vaisėmis, dainomis bei šokiais. Linksmąją programą pokylio metu išpildė Danutė Brazytė ir Danutė Stankaitytė.

SUSIKAUPIMO VALANDOS CHICAGOJE

Pirmojo advento sekmadienio (gruodžio 1) varpų aidai jau buvo nuaidėję, kada būrys studentų susirinko Tėvų Saleziečių žemėje studentų at-kų susikaupimo dienai.

Jaunatviškas entuziasmas veržėsi ir tekėjo pro kraštus. Daugelis stengėsi išlieti savo energiją sniego kamuoliukais, pasirinkdami taikniais mielas koleges ar kolegas.

Susikaupimo dieną pradėjome su šv. mišių auka ir kun. J. Borevičiaus, S. J., pamokslu, kuris at-

plėšė mus nuo kasdien keliamąjo kelio. Jo žodžiai, kaip lietaus lašeliai, krito, gaivindami sausroje pasikendusias sielas. Kiekvienas sėmėsi tiek, kiek pajėgė.

Po pamaldų ir trumpos pertraukos, per kurią bendromis jėgomis buvo paruošti pietūs, visi susibūrė prie bendro stalo. Vėl grįžome į koplytėlę su pasiryžimu suderinti savyje "tą nepriderintą gyvenimo smuiką, kuris gadina būties simfoninį orkestrą".

Ne vienas apleisdamas mielų Tė-

vų Saleziečių vietovę, turbūt, pagalvojo: jei daugiau tokių repetičių bus, gal kada nors ir sudarysime simfoninį orkestrą.

Dalia N.

MARQUETTE PK. ATEITININKES

Praeitais metais Chicagos Marquette Parko mergaičių ateitininkių susirinkimai vykdavo kas tris savaites. Kiekviename susirinkime buvo skaitoma po vieną referatą. Temos buvo šios: Lietuvos miestai, Kur gimiau, Kodėl aš esu lietuvaitė, Ar žadu grįžti į Lietuvą, Lietuvos miškai, Lietuvos gėlės, Marija Pečkauskaitė, Kalėdų papročiai ir kt. Mūsų buvusi globėja Aldona Šoliūnienė papasakodavo apie augmenis, kurie auga Lietuvoje. Taip pat kiekviename susirinkime viena narė padėklamuodavo eilėraštį, arba ką nors paskaitydavo. Vasarą susirinkimai vykdavo kas savaitę parke. Čia po susirinkimo žaisdavome iki vakaro. Dabar renkamės iš eilės pas kiekvieną narę.

R. Valaitytė

SPORTAS

(atkelta iš 16 psl.)

tačiau į finalą iškopti jam nepavyko. Pusiau sunkaus svorio bokso varžybose R. Murauskas su kitu dalyviu turėjo dalintis 3-čia vieta. Pusiaubaigmėje jis susitiko su vėliau aukso medalį laimėjusiu amerikiečiu Boyd. Jų kova buvo beveik lygi, ir iš 5 teisėjų 2 balsavo už laimėjimo pripažinimą lietuviniui.

ATEITININKŲ ŠVENTĖ ADELAIDĖJE

Šv. Kazimiero Lietuvių Jaunimo Globėjo šventėje (rugpjūčio 26 d.) Adelaidės Arkiv. Jurgio Matulaičio moksleivių ateitininkų kuopa šventė savo metinę šventę.

Prieš šv. mišias šv. Juozapo bažnyčioje, kurios buvo aukojamos už žuvusius ir mirusius ateitininkus, asistuojant tautinei ir skautų tuntu vėliavoms, kun. dr. P. Jatulis pašventino puošnią moksleivių atkų kuopos vėliavą. Vėliavos krikšto tėvais buvo A. Stepanienė, M. Gavėnienė, B. Plokštis ir J. Bardauskas. Po šventinimo apeigų kun. Jatulis tarė jautrų žodį, supažindindamas su ateitininkų idealais, principais ir šūkiais. Prie pašventintos vėliavos nauji Adelaidės ateitininkų šeimos nariai iškilmingai pasižadėjo aukotis Dievo garbei, tautos labui, Lietuvos išlaisvinimui ir siekti ateitininkų idealo. Jaunesniųjų ateitininkų priesaiką davė V. Brazauskaitė, L. Valčiukytė ir V. Vasiliauskaitė. Iš vyresniųjų ateitininkų prisiekė: R. Ivoškaitė, R. Jablonskis, J. Martinkutė, R. Plokštytė, A. Stepanas ir V. Valčiukytė. Galingai iš visų krūtinų išsiveržusi ateitininkų himno melodija ir žodžiai pripildė bažnyčią ir sujungė naujai prisiekusius ir senuosius atkų šeimos narius.

Po pamaldų įvyko iškilminga atkų ir svečių agapė. Besivaišinant buvo visa eilė kalbų. Naujai prisiekusius pasveikino vėliavos krikšto tėvas B. Plokštis, savo kalboje išaiškindamas vėliavos prasmę ir reikšmę, ragindamas jaunuosius, istorijos didvyrių pavyzdžiu, ginti savo kuopos vėliavą ir joje įrašytą obalsį. Adelaidės atkų sendraugių vardu sveikino pirm. P. Pusdešris, pabrėždamas, kad ateitininko nepadarą nešiojamas organizacijos ženklukas, bet gyvenimas, derinamas su ateitininkų obalsiu ir idealais. Vietos sendraugių vardu jis įteikė gražią dovanėlę. Skautų ir skaučių vardu sveikino skautin. V. Neverauskas, moksl. atkų tėvų vardu žodį tarė L. Martinkus.

Išvykstančią baletu studijoms į Londoną Reginą Plokštytę sendraugių vardu atsisveikino P. Pusdešris, pareikšdamas gražius linkėjimus ir įteikdamas gražią dovaną — rožančių. Pinigines dovanas įteikė at-kai sendraugiai ir Lietuvių Kultūros Fondas. Tarp kalbų, sveikinimų ir linkėjimų, solistė G. Vasiliauskienė padainavo Reginos mamai skirtai dainą, A. Stepanas pagrojo akordeonu.

Vėliavos krikšto motinų, vietos sendraugių ir moksl. atkų tėvų rūpesčių suruoštos vaišės praėjo

Adelaidės, Australijoje, moksl. atkų kuopos vėliava, prie kurios stovi J. Martinkutė, A. Stepanas ir R. Plokštytė.

IŠ ROMOS ATEITININKŲ GYVENIMO

Prasidėjus naujiems mokslo metams, Romos ateitininkai pradėjo iš naujo savo darbą. Draugovės pirmininkas Vytautas Memėnas su savo valdybos nariais sušaukė visuotiną draugovės susirinkimą, kuris įvyko 1956 m. lapkričio 18 šv. Kazimiero Kolegijoje. Susirinkimui pirmininkavo iš Kanados studijų tėti atvažiavęs kun. Stasys Žilys, o sekretoriavo Jonas Gaudzė, moksleivių atstovas draugovėje. Susirinkimo metu Vyt. Memėnas davė savo darbo apyskaitą ir visa valdyba atsistatydino. Pradžioje draugovėje buvo 28 nariai, išvyko

trys, o atvyko — septyni. Revizijos komisijos pirm. kun. Steigvila pareiškė, kad Rev. komisija yra patenkinta sąžiningu ir produktyviu senosios valdybos darbu. Susirinkimo pabaigoje buvo išrinkta nauja draugovės valdyba, kuri pasiskirstė pareigomis sekančiai: pirmininkas — kun. Jonas Riaubūnas, vicepirm. — Jonas Gaudzė, sekretorius — Vingaudas Damijonaitis. Revizijos komisijon buvo išrinkti: kun. dr. Balčiūnas, kun. Poimanskis ir tėvas Tamošaitis, S. J. Atvykus iš Clevelando Romanui Kaspe-ravičiui, Draugovėje yra 33 nariai.

11—18 gruodžio Romoje vyko Trečiasis Katalikų Jaunimo Federacijos Kongresas. Ateitininkus jame atstovavo Vytautas Memėnas, kun. A. Gėryba ir kun. V. Poimanskis. Romėnas

tikrai nuotaikingai, jaukiai ir šeimyniškai. Visi tikrai nuoširdžiai buvo dėkingi rengėjams.

S. P.

MELANCHOLIJA

Nauji metai. Kaip tokie. Salė, stalai, šampanas ir balionai. — Gal reiktų Kreivoms Šypsenoms rezoliuciją padaryti, — galvojo redaktorius. — Kaip tokią.

Viena pasiūlė: neužkabinėkit daugiau mergaičių ir nepaišykit žąsų. Kitas pasiūlė: nerašykit daugiau apie meilę. Trečias: — atsižvelkit ponių skonio — pasidarykit rimtu skyriumi.

Nuotaika buvo liūdna, galit suprast.

Redaktorius žiūrėjo į didelį paveikslą, pakabintą vidury salės; jame buvo nupiešti Nauji Metai. Jam buvo graudu, jis dar nebuvo išgėręs šampano.

Que serra, serra, — grojo kažkas.

Ir galvojo redaktorius, žiūrėdamas į Naujus Metus: "serra ar neserra? — Bus ar nebus?"

Kažkur patyliukais ėjo pasikalbėjimas:

"Ne." "Kodėl?" "Dėlto, kad aš jūsų gerai nepažįstu". "Mes galim susipažinti". "Argi?" "Taip, lakštingala".

Que serra, serra.

Kažkur kitam kampe tarškėjo ponias:

"Žinocia, poniuska miela, jaunimas šiais laikais..."

Pirmasis pasikalbėjimas tęsėsi toliau:

"Bet, Jurgi, juk tu jau mane su Naujais Metais pasveikina..."

"Tu", — galvojo redaktorius. — Prieš minutę buvo "jūs". Serra.

"...jiems niekas rimto nerūpi, jiems tik deitai, good-time..."

"...aš neatsimenu, lakštingala..."

"...aš atsimenu, mūsų laikais, žinocia, jaunimas..."

"...tu atsimeni, tu tik išdykęs..."

"...taigi, taigi, būdavo visai kitaip..."

"...aš maniau, kad tu visai kitoks..."

Gyvenimas, galvojo redaktorius. Ar daryti rezoliuciją?.. Ar beprašyt bendradarbių siųst medžiagos? Ar gert tą šampaną?

Nauji Metai tebegulėjo, kojikas surietę, rankikos išskėtę.

Serra ar neserra? — Bus ar nebus?

Redaktorius išsiėmė popierių ir pradėjo rašyti.

— Kažin, gal cenzūra suvartos tą popierių sviestainiui suvynioti?

Naujų Metų šėlsmas jau buvo praėjęs.

Pro langą skverbėsi pirmos dienos žara.

DARBAI IR MOTERYS

Nijolė Vedegytė - Palubinskienė, modernaus meno parodoje Clevelande laimėjo pirmą premiją už paveikslą "Aš ir mano vyras".

Nijolė Lipčiūtė, baleto studijų žurnalui Madride nusiuntė mokslinio turinio telegramą: Aš ir drįstu, aš ir moku, bet su šitokiais nešoku.

Vitalija Bogutaitė - Keblienė, "Laiškai Lietuviams" nusiuntė ilgo-

ką studiją — Pagrindiniai motyvai liaudies dainoje "Jau surištos baltos rankos".

Elona Marijošiūtė "Aidams" atsiuntė aštroką kritiką — Pastabos sau pačiai bei Putnamo godos keturių metų sąvartoje.

Dalilė Valančiūtė rašo mums iš Los Angeles: "Aš mėgstu tvarkyti Lituaną, tvarkau jau devintą numerį — Antaną."

Kreivos Šypsenos įsiveda naują skyrių. Jame bus renkamos patarlės, priežodžiai, padorūs keiksmiai, pamokymai, išsitarimai, ir t.t. Su viena sąlyga — viskas turi būti sudėta iš žodžių, prasidedančių ta pačia raide. Bendradarbiams, kurie tokių nonsensų prisiūs, bus dalinamos dovanos. Žinoma, lygiai nerimtos. Štai keletas pavyzdžių, sugalvotų nerimtose aplinkybėse — per paskaitas:

Ar apskritas ateitininkas, apdo-rojęs aštuonis apelsinus, aplygins apskritumą, abejotina — ale apendicitą apturės aštrų.

Be berniuko blondinėm bei brunetėm betkokio biologija, biznis, botanika — bergždžias burbulas. Baigus bakalaurą, bobaut belieka.

Chalatas cherubino — charakteris chuligano.

Darbą durnius dirba — diplomatas duoda draugui dirbt.

Figūra fortissima, frizūra futurissima, fizionomija — fui.

Gera, gražuolei graborių gavus Gatavas grimas, gatavas grabas. Gražiai gyvuotų, gausiai gyventų, Grabuose grobus grafam gvildentų.

Isimylėjusiems ilgainiui įkyri ištikimiems išlikti, ir idilija ištyžta.

Jungtuvėse jauku
Jaust jausmo jautrumu.
Jaučia ji, jaučia jis —
Jaučio jungo junginys.

Kiaulė knisa klampynė. Kurmis knisa, kur kieta. Kokia konkluzija? Knisk, kur kolega knisdamas kapituliavo. Knisk konferencijas, knisk konstitucijas, koncertus, kolektyvus. Kai kultūrinis knisimas kyrės, knisk kitus kolegas.

Laiką lyrikai leidi,
Lesini lyrika "leide":
Laikas lekia laukais,
Laimė... laša lašais.

(bus daugiau)

*

Yra Clevelande toks studentas, kuris mėgsta pasakoti visokias sporto istorijas. Ir vis apie arklius — koks arklys kokias rungtynes laimėjo, kaip reikia risčia joti, kaip joti be balno, kaip šokti per tvoras, kaip užlipt ant zovada bėgančio ir t.t. Galo nėra. Sykį kankino, kankino kokią valandą vieną kolegą, pagaliau jau klausia: — "o koks paties mėgiamiausias sportas". — "Mėgstu šaudyt", — tas atsakė. — "Kokius žvėris?" — "Arklius". Nuo tada tas kolega savo istorijų nebe-pasakoja. Vienam laikrašty sporto skyrių redaguoja.

KARALIAUS GAMBITO PAVYZDŽIAI

KARALIAUS GAMBITAS (1.e4 e5 2.f4) siekia už padarytą auką stipraus puolimo. Karaliaus gambite baltieji nukreipia puolimą į jautrų juodųjų tašką f7. Juodieji neprivalo išlaikyti pelnytą pėstininką (f4), jei dėl šito kentėtų jų išsivystymas, tačiau labai reikalinga sulošti d7-d5, ir kaip galima greičiau.

Cia rasite keletą ryškių pavyzdžių karaliaus gambito partijų.

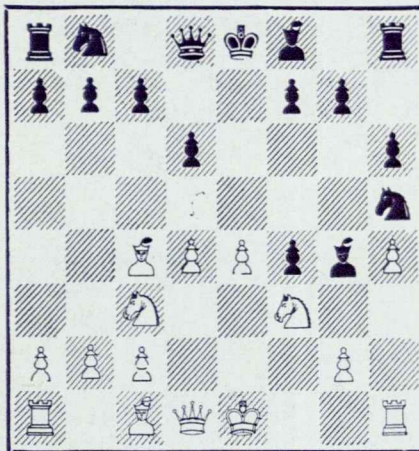
I. 1.e4 e5 2.f4 e:f4 3.Žf3 h6 4.h4 Žf6 5.Rc4 d6 6.Žc3 Rg4 7.d4 Žh5 8.Že5!! R:V 9.R:f7+ Ke7 10.Žd5 matas. (H. Thompson — F. Huffman).

II. 1.e4 e5 2.f4 e:f4 3.Žf3 Re7 4.Re2 Žf6 5.d3 d5 6.e5 Žg4 7.R:f4 f6 8.0-0 Žc6 9.e:f6 R:c5+ 10.d4 V:f6 11.d:c5 V:f4 12.Žc3 Re6 13.Ž:d5 R:d5 14.V:d5 Ve3+ 15.Kh1 Žf2+ 16.B:f2 V:f2 17.Rb5 Bd8 18.Ve6+ Kf8 19.Rc4 juodi pasidavė (A. Santasiere — McCormick).

III. 1.e4 e5 2.f4 e:f4 3.Žf3 g5 4.Rc4 g4 5.Žc3 g:f3 6.V:f3 d5 7.Ž:d5 c6 8.Ž:f4 Vf6 9.c3 Rh6 10.d4 Že7 11.0-0 0-0 12.Žd5! Ž:d5 13.V:f6 Ž:f6 14.R:h6 Žbd7 15. R:f8 K:f3 16.e5, juodi pasidavė, nes po 16...Žd5 e6 viską nulemtų. (F. Marshall — G. Maroczy, 1903).

IV. 1.e4 e5 2.f4 e:f4 3.Žf3 g5 4.Rc4 g4 5.Že5 Vh4+ 6.Kf1 f3 7.Ž:f7 Žf6

Huffman

a b c d e f g h

Thompson

(Padėtis po 7...Žh5)

8.Ž:h8 Ž:e4 9.Ve1 f3:g2+ 10.K:g2 Vh3+ 11.Kg1 Rc5+ 12. balti pasidavė (laimėta dr. H. Reinle, Vokietija).

V. 1.e4 e5 2.f4 e:f4 3.Žf3 f6? 4.Žd4 g5 5.Vh5+ Ke7 6.Žf5+ Ke6 7.Rc4+ Ke5 8.d4+ K:e4 9.Vg4 d6 10.Žc3 matas. (Merkio — Vismanto, 1945, Vokietijoje).

● **"Aidai"** skiria premiją už mokslo veikalą, išspausdintą atskira knyga ar periodinėje spaudoje 1955 ir 1956 m. Premija, 500 dol. sumoje, skiriama už humanitarinių mokslų (teologijos, filosofijos, literatūros mokslų ir meno, istorijos, kalbotyros, geografijos, archeologijos, folkloro, visuomeninių mokslų ir k.) veikalą. Autoriai arba leidėjai ligi 1957 m. vasario 1 d. prisiunčia veikalus "Aidų" redakcijos vardu: A. Vaičiulaitis, 304 Anacostia Rd., S. E. Washington 19, D. C.

● **Tėv. Bonaventūra Zajančkauskas, O.F.M.**, 1956 m. gruodžio 6 d. mirė pranciškonų vienuolyne Bridgville, Pa. Velionis, kilęs iš Malėtų parap., Fumperiškių k., didelę amžiaus dalį paskyrė jaunimui, mokydamas jį įvairiose mokyklose ir skiepydamas krikščioniškąją pasaulėžiūrą. Rašė spaudoje, bendradarbiavo Ateityje, kartu su A. Smetona redagavo "Tėvynės Aidą".

Jo veikla ypač gražiai prasiskleide Vilniaus krašte, su kuriuo jis buvo artimai suaugęs ir jo ilgėjosi ligi pat mirties.

● **Vytautas Vardys**, uolus ateitininkas, dabar lektoriaująs Wisconsin universitete, dalyvavo televizijos programoje. Su vengrų profesorium diskutavo sovietų satelitų padėtį. Šį įvykį paminėjo angliškoji spauda, pažymėdama, kad Vytautas Vardys yra išgyvenęs sovietų okupaciją Lietuvoje, keliavęs po Europą ir studijavęs Tuebingeno universitete.

● **I Vilniaus universiteto biblioteką** yra grąžinama iš Leningrado ten išvežta dalis 1832 m. uždaryto Vilniaus universiteto bibliotekos. Į Leningradą ji buvo perkelta kartu su dvasine akademija. Grąžinama apie 12–15 tūkstančių tomų, jų tarpe daug bibliografinių retenybių.

"Amerikos Balsas" prisiuntė mums savo kasdieninių translaciųjų sąrašą, su nurodymais, kada jos girdimos Lietuvoje, Amerikoje (New Yorko laiku), Australijoje (Melbourn laiku), Argentinoje (Buenos Aires laiku). Kitose vietose girdėjimo laikas galima apskaičiuoti atsimenant, kad, pav., tarp New Yorko ir Chicagos yra 1 val. skirtumo (reikia atimti 1 valandą), tarp N. Y. ir Los Angeles — 3 val. skirtumo, tarp Melbourn ir Adelaidės — pusė valandos skirtumo.

IŠ WASHINGTONO. Kas dieną pusės valandos programa Lietuvos laiku girdima **19 val. 30 min.** trumposiomis 11, 13, 16, 19 ir 25 m bangomis (Grinvičo laiku 16,30 val.: New Yorko — 11,30 val. ryto; Melbourn — 2,30 val. ryto, Buenos Aires — 1,30 val. p.p.). Programa kartojama (Lietuvos laiku) — **24 val. 31 ir 49 m bangomis** (N. Y. 4 val. p.p.: Melbourn 7 val. ryto, B. Aires 2 val. ryto); **ryte 7,15 val. 19, 25 ir 31 m bangomis** (N. Y. 11,15 val. vakare, Melb. 2,15 val. p.p., Buenos Aires — 1,15 val. naktį) ir **15 val.** — 11, 13, 16 ir 19 m bangomis (N. Y. — 7 val. ryto, Melbourn — 10 val. vak., Buenos Aires 9 val. ryto).

IŠ EUROPOS. Kasdien pusės valandos programa Lietuvos laiku girdima 21 val. — 16, 19 ir 25 m bangomis (18 val. Grinvičo laiku; N. Y. laiku — 1 val. p.p., Melbourn — 4 val. ryto, Buenos Aires — 3 val. p.p.) Europinė programa kartojama tris kartus: **24,45 val. 19, 25 ir 41 m bangomis** (N. Y. laiku 4,15 val. p.p., Melbourn — 7,15 v. ryto, Buenos Aires — 6,15 v. p.p.); **6,45 val. ryto 19, 25 ir 31 m bangomis** (N. Y. 10,45 v. vak., Melb. — 12,45 v. naktį) ir **15,30 val. 19, 25 ir 31 m bangomis** (N. Y. laiku 7,30 val. ryto, Melb. 10,30 v. v., Buenos Aires — 9,30 v. ryto).

Iš viso su pakartojimais "Amerikos Balsas" Lietuvon transliuojamas 8 kartus dienoje.

Arnold Toynbee, anglų rašytojas — istorijos filosofas, autorius 10 tomų veikalo "Study of History", išleido naują veikalą, skirtą daugiau religiniam klausimui — "An Historian's Approach To Religion", Oxford University Press, kuris kritiškai įvairiai vertinamas ir sulaukia rimtų priekaištų. Plačiau knygą aptaria ir vertina prof. Oscar Halecki žurnale "America".

JAUNIMUI

GERIAUSIA DOVANA BUS
UGNINGAS

ALFOS SUŠINSKO

JAUNYSTĖS MARŠAS

Knygą galima gauti
ATEITIES administracijoje
ir pas platintojus

KAINA 2 DOLERIAI

VYTAUTO AUGUSTINO

LIETUVOS VAIZDŲ ALBUMAS

LIETUVA

yra geriausia dovana vardinių,
gimtadienių, Vasario 16 ir kitų
švenčių progomis.

Užsakymus siųsti

A T E I T I S

916 Willoughby Ave., Brooklyn 21, N. Y.

KAINA 6 DOL.

ATEITININKIŠKA

ŠEIMA

SKAITO

AIDUS, ATEITĮ, EGLUTĘ

AIDAI — 680 Bushwick Ave.,
Brooklyn 21, N. Y.

ATEITIS — 916 Willoughby Ave.,
Brooklyn 21, N. Y.

EGLUTĖ — Imm. Conc. Convent,
R. F. D. 2, Putnam, Conn.

JIEŠKO GERADARIŲ

Vasario 16-sios gimnazijos, Vokietijoje, ir Saleziečių gimnazijos, Italijoje, mokiniai yra labai nuoširdžiai dėkingi tiems geradariams, kurie pereinamais metais buvo jiems užprenumeravę ATEITĮ. Jie dešimtį kartų per metus savo geradarius maloniai prisiminė, kai gaudavo Ateitį ir ją skaitydavo.

Šiais metais jie taip pat kreipiasi į geradarius savo bičiulius ir prašo, kad jiems prenumerata būtų pratęsta. Administracijai nelengvai pakeliama našta per metus siuntinėti apie 100 egz. velnių. Suprasdami sunkią mokinių padėtį, o taip pat gerai žinodami, kad geros širdies idėjos draugai yra daugelio prašomi aukų, administracija ATEITIES prenumeratą užsienyje esantiems skaitytojams atpigino iki 3 dol.

Laukiame Jūsų malonaus atsiliepimo. Prenumeratos užsakymus prašome siųsti šiuo adresu:

A T E I T I S,
916 Willoughby Ave.,
Brooklyn 21, N. Y.